

5th July 1957]

Paper Factory at Mettupalayam

* 20 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI**: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state, with reference to the answer to starred Legislative Council Question No. 22 answered on 27th August 1956, whether any decision has since been arrived at to start a paper factory at Mettupalayam?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Government have been advised that a paper mill in the private sector, with a daily production capacity of 50 tons of ordinary printing and writing paper, can be set up at Bhavanisagar with the raw materials available. Mettupalayam is not considered quite suitable for the location of the industry.

SRI V. V. RAMASWAMI: நமது ராஜ்யத்தில் நியூஸ்பிரிண்ட் தயார் செய்ய ஏதாவது யோசனை இருக்கிறதா. திட்டம் இருக்கிறதா? அதற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் இருக்கின்றனவா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: நியூஸ்பிரிண்ட் தயார் செய்ய Blue gum, wattle முதலியவை தேவை. அதற்காக சர்க்கார் அதிகப்படியான நிலங்களில் இவைகளைப் பயிர் செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள் இதை Public Sector—இலேதான் வைக்க முடியும். அது யோசனையில் இருந்து வருகிறது.

SRI V. V. RAMASWAMI: பவானிசாகரில் காகிதத் தொழிற்சாலை தனியார் துறையில் ஏற்படுத்தப்பட இருக்கிறதா? அரசாங்கம் உதவி செய்வதாக யோசனை இருக்கிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: தனியார் துறையில் சாதாரண 'ரைடிங் பேப்பர்' தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தவேண்டும். இது விஷயமாக எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. சர்க்கார், தனி நபர்களை இதில் ஈடுபடும்படியாக அறிக்கை விட்டிருக்கிறார்கள்.

SRI M. ETHIRAJALU: நெல்லிக்குப்பத்தில் (தென்னாற்காடு ஜில்லா) உள்ள சர்க்கரை ஆலையில் ஏராளமான கரும்புச்சுக்கை கிடைக்கிறது. மேற்படி ஜில்லாவில் சவுக்கு மரத் தழையும், மூங்கில் தழையும் கிடைப்பதை உத்தேசித்து அங்கே பேப்பர் தொழிற்சாலை நடத்த சர்க்கார் முன்வருமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: முதலில் பேப்பர் தொழிற்சாலை நெல்லிக்குப்பத்திலே நடத்த முடியுமா என்று பரிசீலனை செய்யவேண்டும். அந்தமாதிரியான பரிசீலனை ஒன்றும் நடத்தப்படவில்லை. இந்த விஷயமாக கனம் அங்கத்தினர் ஏதாவது 'பிரபோசல்' வைத்திருந்தால், அதை சர்க்காருக்கு எழுதி அனுப்பலாம்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58—cont. (LAST DAY).

MR. CHAIRMAN: I have to inform hon. Members that I have a list of 12 speakers for today and one hour and fifty-five minutes are allotted for their speeches. Naturally I have got to limit the time for each speaker to ten minutes except in the case of Sri M. Subramania Karayalar, because he is going to make his

[Mr. Chairman]

[5th July 1957]

maiden speech. He may take a few minutes more. I would request hon. Members to co-operate with me and see that everybody gets a chance. Sri Subramania Karayalar will now speak.

2-10
p.m.

*SRI M. SUBRAMANIA KARAYALAR : கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் நிதி நிலை அறிக்கையை நான் ஆதரிக்கிறேன். அவர்கள் அதிகமாக வரி போடாதது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். உணவுப் பொருள் களுக்கு வரி போடாமலிருந்தால், ரொம்பவும் நலமாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். உணவுப்பொருள்களுக்கு வரி போடக்கூடாது என்பது மகாத்மா காந்தி அவர்களின் ஒரு கொள்கை ஆகும். வாயு, தண்ணீர், உணவுப்பொருள்கள் இவற்றிற்கு வரி போடக்கூடாது என்பது அவருடைய கொள்கை. அந்த ஒரு ஸோஷலிஸ்ட் கொள்கையின் அடிப்படையில், உப்பிற்கு வரி போடப்பட்டபோது, அவர்கள் உப்பு சத்தியாக்கிரகம் நடத்தினார்கள். நாம் எல்லாவிதமான வரிகளையும் மக்கள் மீது சுமத்தி யிருக்கிறோம். இந்தியாவிலேயே, சென்னை ராஜ்யத்தைத் தவிர இதர ராஜ்யங்களில் உணவுப்பொருள்களுக்கு வரி கிடையாது என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். பழைய திருவிதாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்திலிருந்து சென்னை ராஜ்யத்துடன் இணைந்துள்ள எங்கக் பகுதிக்கு உணவுப் பொருள் களின் மீது போடும் வரியைப் போடக்கூடாது என்று எங்கள் பகுதி மக்கள் கோரியிருக்கின்றனர். திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் உணவுப் பொருள்களுக்கு யாதொரு வரியும் கிடையாது. ஆகவே, கன்னியா குமரிக்கு நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் விஜயம் செய்திருந்தபோது, அங்குள்ள பொது ஜனங்களும் வியாபாரிகளும் சேர்ந்து, 'எங்கள் பகுதியில் உணவுப் பொருள்களுக்கு வரி போடக்கூடாது' என்று கேட்டனர். அப்போது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள், 'சென்னை ராஜ்யத்தின் நிதி நிலையைக் கவனிக்கும்போது, உணவுப்பொருள்களுக்குப் போடும் வரியின் மூலம் கன்னியாகுமரி ஜில்லாவிலிருந்து சுமார் பத்து லட்சம் ரூபாய் வருமானம் சர்க்காருக்குக் கிடைக்கும்; இந்த வருமானத்தை நாங்கள் விட்டுவிட முடியாது. ஆனால் வேறு விதத்தில் உங்கள் பகுதியிலிருந்து இந்த அளவு வருமானம் பெறுவதற்கு நீங்கள் யோசனை கூறினால், இந்த வரியை உங்கள் பகுதியில் வசூலிட்டு மாட்டோம்' என்று சொன்னார்கள். இப்போது, உப்பு நமது சென்னை ராஜ்யத்தில் ஏராளமாக உற்பத்தியாகிறது. கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் சுமார் பதினைந்து லட்சம் மணங்கு உப்பு தயாராகிறது. முன்பு உப்புக்கு வரி இருந்தபோது அதன் மூலம் 22 லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் வந்தது. உணவுப் பொருள்களுக்கு வரி விதிப்பதாக இருந்தால், ஒவ்வொரு நபரும் பன்னிரண்டு ரூபாய் வரையிலும் வரியாகக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. உப்புக்கு வரி விதிப்பதாக இருந்தால், ஒரு நபர் ஆறு அணுதான் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, உப்பிற்கு வரி விதித்தால், பொது மக்களுக்கு அதிகமாகக் கஷ்டம் இருக்காது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, செங்கோட்டையில் ஏதாவது வேலைகளுக்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று நான் பட்ஜெட்டை இடைவிடாது திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன். செங்கோட்டைக்கு ஒரு விதமான நிதியும் ஒதுக்கப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. நாங்கள் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் இருந்தபோது, நாங்கள் சென்னை ராஜ்யத்துடன் இணையப்போகிறோம் என்ற எண்ணத்தில் எங்களுக்கு அந்த சர்க்கார் ஒருவிதமான உதவியும் செய்யவில்லை. ஆனால், நாங்கள் இங்கே வந்த பிறகு எங்களுக்கு வேண்டிய உதவி கிடைக்குமா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. அந்த சந்தேகத்தை இந்த சர்க்கார் நிவர்த்தி செய்யவேண்டும். செங்கோட்டை தாலுகாவில் மாதம் மூம்மாசி பெய்கின்ற ஒரு இடம் இருக்கிறது. அது ஏராளமாகத் தண்ணீர் வசதி உள்ள ஒரு இடம். ஆனால் அந்தத் தண்ணீரைத் தேக்கிவைப்பதற்கு சரியான சௌகரியங்கள் இல்லை. அங்கே குளங்கள் எல்லாம் திடலடித்துத் தாம்பாளங்கள் போல் இருக்கின்றன. ஒரு மாதத் தண்ணீரைக்கூட அந்தக் குளங்களில் தேக்கி வைக்க முடியாது.

5th July 1957] [Sri M. Subramania Karayalar]

அந்தக் குளங்களை யெல்லாம் மராமத்து செய்து பராமரித்தால், அங்கே ஏராளமான நெல் விளையும். அங்கே மழையால் கிடைக்கும் தண்ணீரை யெல்லாம் தேக்கிவைப்பதற்கு இரண்டு, மூன்று திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்தத் திட்டங்களை நாங்கள் சர்க்காருக்கு சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். அவைகள் கண்ணுப் புள்ளித் திட்டம், மோட்டைத் திட்டம், ஸ்ரீமூலப்பேரித் திட்டம் ஆகியவை ஆகும். அவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அதிகச் செலவு ஆகாது. அந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினால், செங்கோட்டைக்கு மட்டுமல்லாமல் சம்பத்திலுள்ள தாலுகாக்களுக்கும் அதிக செலகரியங்கள் கிடைக்கும்.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கு மேற்குப் பக்கத்தில் அச்சங்கோவில், பம்பை, கல்லடை போன்ற பல பெரிய நதிகள் பாய்கின்றன. அந்த இடத்தில் 150-200 அங்குல மழை பெய்கிறது. அந்த நதிகளில் வந்து சேரும் மழைத் தண்ணீரெல்லாம் கடலில்தான் போய்ச் சேருகின்றது. இந்தத் தண்ணீரைப் பயன்படுத்துவதற்கு, திருவிதாங்கூரில் முன்பு இருந்த ஒரு பிரதம எஞ்சினியர் அவர்கள் ஒரு திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்தார்கள். அவர்சளுடைய திட்டத்தின்படி, அந்த ஆறுகளில் அணைகளைக் கட்டி, அவைகளை ஒன்று சேர்த்து ஒரு இடத்தில் ஒரு பெரிய 'tunnel' அமைத்தால், அந்தத் தண்ணீரெல்லாம் கீழ்ப்பக்கத்தில் இருக்கும் மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களுக்கு உபயோகிக்கப்படும். அந்தத் தண்ணீரை சென்னை ராஜ்யத்திற்கு லீற்றுவிடலாம் என்ற நோக்கத் துடன்தான் அவர்கள் அந்த யோசனையைச் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்தத் காரியம் முடிவுறவில்லை. அகில இந்திய ரீதியிலாவது கவனித்து அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினால், இப்போது பாலைவனம்போல் தோற்றமளிக்கும் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிற்கும், திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த சங்கரன்கோயில், கோயில்பட்டி தாலுகாக்களுக்கும் அந்தத் திட்டம் மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும். அப்படி நமக்கு அந்தத் தண்ணீர் கிடைக்குமானால், உணவுப்பொருள் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யலாம். நமக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள் அதில் கிடைக்கும். அதற்கும் மேல் கூடுதலாகப் பொருள் கிடைக்கும். அந்த உணவுப்பொருளை நாம் கேரளா தேசத்திற்கும் கொடுக்கலாம். அந்தத் தண்ணீரில் இப்போது கேரளா தேசத்திற்கு ஒருவிதமான பயனும் இல்லை. உணவுப்பொருளைப் பயிரிடுவதற்கு வேண்டிய நிலங்கள் அவர்களிடத்தில் இல்லை. ஆகவே, அந்தத் தண்ணீரிலும் அவர்களுக்குப் பயன் இல்லை. அதை நாம் உபயோகித்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்தால், அவர்களுக்கும் வேண்டிய உணவுப் பொருளை நாம் கொடுக்கலாம். அகில இந்திய ரீதியில் இதைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

2-20
p.m.

ஒரு மனிதன் வசிக்கவேண்டுமானால் கடலோரம் இருக்கவேண்டும், அல்லது மலையடிவாரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வார்கள். நாங்கள் மலையடிவாரத்தில் இருக்கிறோம். செங்கோட்டையில் இருக்கக்கூடிய ஏழை மக்களுக்கு மலையில்தான் பல நன்மைகள் கிடைத்துவந்தன. செங்கோட்டைத் தாலுகாவில் சுமார் முப்பதாயிரம் ஜனங்கள் இருப்பார்கள். அதில் பதினையாயிரம் பேர்கள் ஏழை மக்கள்; மலைகளை வைத்தே பிழைக்கின்றவர்கள். விறகு வெட்டுவதுதான் அவர்களுடைய ஜீவனம். இதுவரையிலும் அப்படித்தான் நடந்தது. என்றைக்கு நாங்கள் சென்னை ராஜ்யத்துடன் இணைந்தோமோ, அன்றைக்கே அந்தப் பழக்கம் நின்று விட்டது. இப்போது பலவிதமான சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. விறகு வெட்டிக்கொண்டுவருகிறார்கள் என்றாலும், அதை எப்படிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதைப் பரிசுங்கமாக நான் சொல்லவேண்டாம். முன்பு அவர்களுக்கு என்ன என்ன வசதிகள் இருந்தனவோ அவைகளை எல்லாம் அவர்களுக்கு அளிக்கும்படியாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்வியைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானால், நாங்கள் இருந்த இடம் திருவாங்கூர்-கொச்சி. திருவாங்கூர்-கொச்சியில்-நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம்-85 சத விகிதம் படித்தவர்கள். அங்கேயுள்ள தமிழர்களாகிய எங்களால் அவர்களில் படித்தவர்கள் சத விகிதம் 85 ஆயிற்றே தவிர, நாங்கள்

[Sri M. Subramania Karayalar] [5th July 1957]

இல்லையானால் அவர்கள் செண்ட் பெர்செண்ட் படித்தவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். தமிழர்கள் அதிகமாகப் படிக்கவில்லை. அதற்காகத்தான் எங்களுக்கு ஆரம்பக் கட்டாயக் கல்வியை ஏற்படுத்தினார்கள். கன்னியாகுமரி ஜில்லாவிலும் கட்டாயக் கல்வி முறை இருக்கிறது. அப்போது இரண்டாயிரம் ஜனங்கள் இருக்கக்கூடிய இடத்திற்கு ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் என்று ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அதன்படி பத்துப் பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தன. ஆனால் செங்கோட்டைத் தாலுகாவில் இருக்கக்கூடிய ஜனத்தொகையைப் பார்த்தால், இப்போது சுமார் நூற்பது பள்ளிக்கூடங்களாவது இருக்க வேண்டுமென்று சொல்வேன். முன்பிருந்த திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்காருடைய பாலிவியை நம் சர்க்காரும் ஏற்றுக்கொண்டு, அங்கு போதுமான பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சுமார் ஒன்றரை வருஷங்களுக்கு முன்பாக செங்கோட்டை உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்துடன் திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்கார் “மல்டி-பர்பஸ் ஸ்கூல்” ஒன்று ஏற்படுத்தினார்கள். அதற்கு வேண்டிய கட்டிடங்கள், இதர சாதனங்கள் முதலியவற்றுக்காக இரண்டு லட்சம் ரூபாய் வரையில் செலவு செய்தார்கள். உபகரணங்கள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்துவிட்டன. இவ்வாண்டு முதல் அந்த மல்டி-பர்பஸ் ஸ்கூல் துவக்கப்படும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். டைரெக்டரும் அப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் செங்கோட்டை திருவாங்கூர்-கொச்சியிலிருந்து பிரித்து சென்னையோடு சேர்ந்த காணத்தினால் அந்தப் பள்ளிக்கூடம் துவங்கவில்லை. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை என்ன செய்வது என்று தெரியாமலேயே வைத்திருக்கிறார்கள். நான் தலைமை ஆசிரியரிடத்தில் சென்றும், “மல்டி-பர்பஸ் ஸ்கூல் எப்போது திறக்கப்படும்?” என்று கேட்டேன். அவர், “எனக்குத் தெரியாது. கொடிய விஷம் என்று சொல்கிறார்களே, அதில் நூற்பது பாட்டில்கள் இங்கே இருக்கின்றன. மாணவர்கள் தவறுதலாக உபயோகப்படுத்திவிட்டால் என்ன ஆவது? அவற்றை நான் என் சொந்தப் பொறுப்பில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பள்ளியை எப்போது ஆரம்பிக்கப் போகிறார்களோ தெரியவில்லையே” என்றுதான் சொன்னார். வேறு சரியான பதிலைச் சொல்லக்கூடியவர்கள் யாரும் இல்லை.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, may I intervene and ask the hon. Member to explain what he means by ‘multi-purpose schools’? We know of bifurcated courses in schools where they give education and certain vocational training and all that. The place mentioned by the hon. Member is still manned by the old Travancore-Cochin administrative officers and I do not understand why there should be any difficulty about it. Therefore, I would like him to explain what he means by ‘multi-purpose school.’

SRI M. SUBRAMANIA KARAYALAR : இங்கே பாலிடெக்னிக்ஸ் என்று சொல்கிறார்களே அது போன்றது மல்டி-பர்பஸ் ஸ்கூல் என்பது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Is it an industrial school!

* SRI M. SUBRAMANIA KARAYALAR : It is something like a high school. Agriculture and Commerce are the two subjects they want to introduce there.

அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வேண்டிய நிலங்கள் ‘அக்வியர்’ பண்ண வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய மற்ற சாதனங்கள் எல்லாம் வந்துவிட்டன ஆகவே கூடிய சீக்கிரத்தில் அதைத் திறக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

5th July 1957] [Sri M. Subramania Karayalar]

அடுத்ததாக, மருத்துவசாலையை எடுத்துக் கொண்டால், திருவாங்கூர்-கொச்சியில் இருக்கும்போது ஒரு பிராண்டியர் ஹாஸ்பிடல் என்று சொல்வார்களே அது செங்கோட்டையில் இருந்தது. அங்கே நல்ல அருவமுடைய டாக்டர்கள் இருந்தார்கள். செங்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள தென்காசி, கடையநல்லூர், கம்பளி முதலிய இடங்களில் உள்ளவர்கள் அங்கே வந்துதான் மருந்து வாங்கிப் போவார்கள். இந்தப் பிரதேசம் சென்னையோடு சேர்ப்போகிறது என்று தெரிந்தவுடனேயே திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்கார் அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு மருந்து அனுப்புவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். செங்கோட்டை சென்னையுடன் சேர்ந்துவிட்ட பிற்பாடு அது அடியோடு நின்றுபோய்விட்டது. அங்கே மருந்துகளே இல்லை. வெறும அக்வாவை வைத்துக்கொண்டு கலந்து கலந்து கொடுக்கிறார்கள். கேட்டால் “நாங்கள் திருநெல்வேலிக்கு எழுதினால் கன்னியாகுமரிக்கு எழுதச் சொல்கிறார்கள். இங்கே எழுதினால் அங்கே எழுதுங்கள் என்கிறார்கள். யாருக்கு மருந்து வேண்டும் என்று எழுதுவதே தெரியாமல் இருக்கிறோம்” என டாக்டர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்த நிலைமையில் செங்கோட்டை ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது. சர்க்கார் அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வேண்டிய செளகரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக நான் சொல்ல விரும்புவது பிச்சைக்காரர்களுடைய நிலைமையைப் பற்றித்தான். இப்போது பிச்சைக்காரர்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துவருகிறார்கள். எங்கள் செங்கோட்டையில் வசிப்பவர்கள் இருபதாயிரம் பேர்கள் என்றால் ஐயாயிரம் பேர்கள் பிச்சைக்காரர்கள். “என் இந்த மாதிரியாகப் பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்?” என நாம் கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டும். ஒரு நாள் காலையில் ஒருவர் என்னிடம் வந்து பிச்சை கேட்டார். அவர் பிச்சைக்கார வேஷம்தான் போட்டு வந்திருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். மாலையில் நான் நகரசபைத் தலைவர் என்கிற முறையில் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்காக வெளியே போயிருந்தேன். அப்போது அவர் நன்றாக உடை அணிந்துகொண்டு, ஜப்பாடு முதலியன எல்லாம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவரைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டேன். முதலில் மழுப்பினார். உடனே என் பின்னே இருந்த சேவகன் “அவருக்கு அதுதான் உத்தியோகம். காலையில் பிச்சை எடுப்பது. மாலையில் ஜப்பாடும் போல உடை அணிந்து சுற்றுவது” என்று சொன்னான். நான் அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துவந்து விசாரித்தேன். “என்ன ஐயா, நான் பூராவும் உழைத்தால் இரண்டு ரூபாய் கிடைக்கமாட்டேன் என்கிறது. ஆனால் காலே ஆறு மணி முதல் 11-மணி வரையில் பிச்சை எடுத்தால் போதும். இரண்டு ரூபாய் கிடைத்துவிடுகிறது. இதைவிட செளகரியமான வேலை எது?” என்றார். இந்தமாதிரியான நிலைமையில்தான் அதிகமான பிச்சைக்காரர்கள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒவ்வொரு நகரசபையிலும் பிச்சைக்கார விடுதியை ஏற்படுத்தவேண்டும். நன்றாக வேலை செய்யக் கூடியவர்களிடம் வேலை வாங்கவேண்டும். முடமானவர்களுக்கு உணவும், உடையும் அளித்துப் பாதுகாக்கவேண்டும். நகரசபைகளை பிச்சைக்கார விடுதிகளை ஏற்படுத்தி நடத்துவதானால் போதுமான பண வசதி இருக்காது. நான் அந்தப் பிச்சைக்காரனைப் பார்த்த அன்றே ஒரு ஸ்கீம் தயார் செய்து திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்காருக்கு அனுப்பினேன். அவர்கள் நகரசபை பாதித் தொகை கொடுக்குமா என்று கேட்டார்கள். பாதித் தொகையாக இருந்தாலும் நகரசபை பணத்திற்கு எங்கே போவது என்று எழுதினேன். இப்போதாவது ஒவ்வொரு நகரசபையிலும் பிச்சைக்கார விடுதியை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய சட்டங்களையும் செய்து, நகரசபைகளுக்கு சர்க்கார் பண உதவியும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இம்மாதிரி பிச்சைக்கார விடுதிகளை ஏற்படுத்தி, இந்தப் பிச்சைக்காரர்களை அந்த விடுதிகளில் கொண்டுபோய் அவர்களால் என்ன என்ன தொழில்கள் செய்ய முடியுமோ, அந்த அந்தத் தொழில்களில் அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து வேலை வாங்கலாம். அதனால் பிச்சைக்காரர்கள் தொந்தரவு இருக்காது. நம் நாட்டில் பிச்சைக்காரர் தொந்தரவு இல்லையென்றால், நாம் சுகமாக வாழ்வதாக, ஆகும். அதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்யவேண்டும். வணக்கம்.

[5th July 1957]

2-30
p.m.

*THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : தலைவர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் எனது இலாகாக்கள் சம்பந்தமாகக் குறிப்பிட்ட இரண்டு மூன்று விஷயங்களைப்பற்றி மட்டும் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். முதன்முதலாக, கடைசியில் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். முதன்முதலாக அவர் இந்த சபையில் பேசியிருக்கிறார். அவர் மிக உருக்கமாகப் பேசினார். அவருக்கு என்னுடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். செங்கோட்டைப் பகுதியிலுள்ள காடுகளில் மக்கள் சில சலுகைகளை அனுபவித்துக்கொண்டுவந்தார்கள் என்றும் அவைகளை நீடிக்கவேண்டுமென்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். அவர் குறிப்பிட்ட சலுகை யார் வேண்டுமானாலும் காட்டிற்குள்ளே சென்று அங்கு இருக்கிற விறகுகளை இலவசமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது. தங்கு தடையின்றி எடுத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் முன்பு இருந்தது என்று அவர் சொல்லித்தெரிய வருகிறது. அது நீடிப்பது என்றால் தனித்தனியாகவோ கூட்டம் கூட்டமாகவோ சென்று விறகு எடுத்துக்கொண்டுவரலாம். சட்டபூர்வமாக கீழே உதிர்ந்து கிடக்கிற சரகைத்தான் கொண்டுவரலாம். நாகர்கோவிலில் நான் காரில் சென்றபோது பார்த்தேன். எனக்குக் காட்டப்பட்டது. உதிர்ந்து கிடக்கிற சரகுகள் மட்டுமல்ல. ஒடிக்கப்பட்ட கிளைக்கூட மக்கள் கொண்டு போவதைப் பார்த்தேன். அது தவிர்க்க முடியாதது. முன்பு கொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தார்கள் என்றால், ஏராளமான காடுகள் இருப்பதை உணர்ந்தவர்கள் இது எப்படியாவது போகட்டும் என்று விட்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போதைய அரசாங்கத்திற்குக் காட்டுச் செல்வம் குறைந்திருக்கிறது. அதை வளர்க்கவேண்டும்; இப்பொழுது இருப்பதைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கம் கவலை கொண்டிருக்கிறது. அதை இதற்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர் உட்பட எல்லா அங்கத்தினர்களும் பாராட்டுவார்கள் என்று கருதுகிறேன். இருந்தபோதிலும் ஏழை மக்கள் இந்த விறகைக்கொண்டு வந்து விற்பதால் ஒரு பிழைப்பு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அது பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கும் காடு பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கும் பொருத்தமாக இருக்கக்கூடிய விதத்தில் ஏதாவது ஒரு பெர்மிட் ஸிஸ்டம் வைக்கலாமா அல்லது வேறு எந்த வகையில் இந்தச் சலுகையை அவர்களுக்கு நீடிப்பது என்பதுபற்றி அரசாங்கம் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதைக் கவனித்து வேண்டியது செய்யப்படும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது பிச்சைக் காரர்கள் தொல்லையைப்பற்றி. அதற்கு ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. இன்னும் அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தி அமைக்கச் சர்க்கார் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. நகரப்புறங்களில் 'பெக்கர் ஹோம்ஸ்' அமைக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆவடியில் ஒரு 'பெக்கர் ஹோம்' அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது திருப்திகரமாய் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதுபோல் பெரிய மனிதர்களின் பிச்சைக்காரத்தனம் என்பது விசேஷ கவனம் செலுத்திப் பார்க்கவேண்டிய காரியமாகும். அது கவனிக்கவேண்டிய விஷயந்தான். ஆனால் அங்கத்தினர் அவர்கள் நகரசபைத் தலைவராய் இருப்பதால் அவர்கள், இதற்குத் தகுதியான ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கிச் சமர்ப்பித்தால், அதைக் கவனித்து இந்தப் பிச்சைக் காரர்களின் தொல்லையை நீக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யலாம்.

அடுத்தபடியாக, அன்று பேசிய டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்கள் ஆஸ்பத்திரிகளில் கதர் கொடுக்கப்படுவதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கதர் சீக்கிரத்தில் கிழிந்துபோகிறது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அதிலும் விலையாகிறது என்றும் சொன்னார்கள். சென்டிமென்ட்டுக்காகத் ததரை வைத்துக்கொண்டு, பொருத்தம் இல்லாததை வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமோ, நிர்வாகிகளை ஏன் அசெளகரியப்படுத்தவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கரநாராயண பிள்ளை அவர்கள்கூட அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன். அரசாங்கத்தின் திட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில், இந்தத் திட்டத்தை மேற்கொண்டது சென்டிமென்ட்டுக்காகவோ அல்லது வேறு கட்சிக் கோட்பாட்டிற்காகவோ இல்லை. அரசாங்கம் பொருளாதார அம்சத்தையொட்டி. வேலையில்லாத

5th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

திண்டாட்டத்தையொட்டி நம் நாட்டின் குறைந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை யொட்டித்தான் கதர் திட்டத்தில் இவ்வளவு கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது. இன்று இந்த சர்க்கார் நடத்துகிற கதர் இயக்கத்தால் சுமார் லட்சம் பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்கிறது. இந்தக் கதர் திட்டம் இல்லை யென்றால், அவர்களுக்கு வேறு வேலை கிடைக்காது. இன்னும் அதிகமாக சம்பாதிக்கக்கூடிய வேலைக்கு அவர்கள் தகுதியற்றவர்கள். செங்கோட்டையில் 20,000 பேரில் 5,000 பேர்கள் பிச்சை எடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதேமாதிரி இவர்களும் பிச்சை எடுக்கத்தான் வேண்டியவரும். அதற்கு மேலாக, இந்தக் கதர் துணி வேண்டுமென்று அமெரிக்காவில் உள்ளவர்கள் கூடக் கேட்கிறார்கள். அது இதன் அழகைப் பார்த்தல். பின் அவர்கள் இதை ஏன் விரும்புகிறார்கள் என்று கேட்டால், இதையால் நெய்யப்பட்டது. இது ஒரு விசேஷப் பொருள். நாமும் அதை அணிவோம், நாமும் அதை அனுபவிப்போம் என்றுதான் அமெரிக்காவில் உள்ளவர்கள் தாங்களும் கூட வாங்குகிறோம் என்று சொல்லிக் கேட்கிறார்கள் என்றால், இதை அங்கத் தினர்கள் மனதில் கொள்வர் என்று கருதுகிறேன். பின் கதர் சீக்கிரத்தில் கிழிந்துபோகிறது என்று சொன்னார்கள். இதற்கு முன்பு அப்படி இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்பொழுது கதரின் தரம் உயர்ந்துவருகிறது. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு உற்பத்தியான கதர் கிழிந்துதான், அதாவது சீக்கிரத்தில் கிழிந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. ஆனால் இன்று அப்படியல்ல. கதரின் தரம் உயர்ந்துவருகிறது.

இரண்டாவது, கதரினுடைய விலையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதுவும் அவ்வளவு சரியல்ல என்று தான் நான் சொல்லுவேன். கைத்தறி ஆடையை விட நாலைந்து மடங்கு விலை கூடுதல் என்று சொன்னார்கள். அவ்வளவு விலை கூடுதல் என்று சொல்ல முடியாது. வேண்டுமென்றால் எண்டு மடங்கு அல்லது 50 சதவிகிதம் விலை கூடுதலாக இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். ஆனால் இதற்குக் கொடுக்கப்படுகிற பணம் பல ஏழை விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேருகிறது. இதையொட்டித்தான் மத்திய அரசாங்கம் இதை ஏற்றுக்கொண்டது. இப்பொழுது ரயில்வே இலாகாவிலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் இலாகாகளிலும் கதர் துணி உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆஸ்பத்திரிகளிலும் மேலும் மேலும் கதர் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே கதர் ஆஸ்பத்திரிகளில் வேண்டா மென்று கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் வற்புறுத்த மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்ததாக, கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நாராயணசுவாமி பிள்ளை அவர்கள் விவசாயக்கலைப் படிப்பு பற்றியும் விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தைப்பற்றியும் கூறினார்கள். Seed farm, அதாவது நல்ல பொறுக்கு விதைகள் தயாரிக்க, இது வரையில் குறிப்பிட்ட விவசாயிகளிடம் அந்தப் பொறுப்பை விட்டு விட்டு அவர்கள் தயாரிக்கும் விதங்களில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வந்தது. ஆனால் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு இது மட்டும் போதாது. அசல் சுத்தமான பொறுக்கு விதைகள் எல்லோருக்கும் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்றும், அதற்காக அரசாங்கம் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் பிளானிங் கமிஷனில் முடிவு செய்தார்கள். இதை விவசாய இலாகாவும் ஒப்புக்கொண்டது. விவசாய இலாகாவைப் பொறுத்த வரையில் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது முக்கியமான அம்சமென்று கருதி அரசாங்கம் அதில் நேரடியாகக் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது. அரசாங்கம் இதைப்பற்றி நன்றாக உணருகிறது.

Seed farm ஏற்படுத்துகிற விஷயத்தில் கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு விஷயத்தை இங்கு குறிப்பிட்டதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். இங்குள்ள விவசாய விஷயத்தில் மத்திய அரசாங்கம் தலையிறுக்கிறது என்று சொன்னதாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் அவ்விதம் யாருடைய தலையீடும் இங்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. விவசாய இலாகாவைப் பொறுத்த மட்டில், அவ்விதம் ஏதாவது தலையீடு இருக்கிறதா என்று நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தேன். அவர்களுடைய

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[5th July 1957]

பிரசங்கத்தைப் பத்திரிகையில் பார்த்த பிறகுதான் நான் நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்தேன். அப்படி ஒன்றும் தலையீடு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. நமது விவசாய இலாகா நீண்ட காலமாக விவசாய அபிவிருத்தி வேலைகளில் ஈடுபட்டு வருகிறது. திறமையும், அனுபவமும், உற்சாகமும் உள்ள பல நிபுணர்கள் நம்முடைய ராஜ்யத்திலே இருக்கிறார்கள். விவசாயத்தில் அனுபவமுள்ள பல விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆலோசனையின் பேரில் பல திட்டங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் இது சம்பந்தமான பல விஷயங்களுக்கும் பொருளுதவி வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியன் கொளன்விலிஸ் ஆப் அக்ரிகல்சர்ஸ் ரிசர்ச் (Indian Council of Agricultural Research) என்ற ஸ்தாபனத்தில் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் பிரதி நிதித்துவம் இருக்கிறது. அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து பல திட்டங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உதவியை இந்த விஷயத்தில் நாம் கேட்கத்தான் செய்கிறோம். மற்றப்படியுள்ள விவசாயத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்களுடைய உதவி நமக்கு உபகாரமாய் இருக்கிறது. அவர்களுடைய உதவியைப் பெற்று சில இடங்களில் அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தின் மேல் திட்டங்களை நடத்தி வருகிறோம். இதல்லாமல் வேறு ஒன்றுமில்லை. நம்மிடம் பணம் இருந்தால் வேறு திட்டங்களை நாமே நிறைவேற்றலாம். இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பல திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஒரு ராஜ்யம் இன்னொரு ராஜ்யத் திட்டங்களைப் பார்த்து வேலைகளை நடத்தி வருகிறது. நமக்கும் வெளி நாடுகளிலிருந்து தெரிந்துகொள்வதற்கு ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் இருக்கின்றன. நமது விவசாயிகள் விவசாயத்தில் மிக கவனத்துடன் ஈடுபட்டிருந்தாலும், நமது நாட்டில் இருக்கும் விளைச்சல் குறைவு தான். ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் விளைச்சல் ஒன்றுக்கு மூன்று மடங்காக இருக்கிறது. அது மாதிரி இங்குள்ள நிலங்களிலும் ஒரு சில விவசாயிகளுக்குப் பலன் கிடைத்து வருகிறது. இதனால் நாட்டின் செல்வ நிலை வளருகிறது. விவசாயம் தான் நமது நாட்டின் ஜீவாதாரம். ஆகையினால் விவசாய விஷயத்தில் விசேஷ கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதோடு மட்டுமல்ல, நமது பொருளாதார நிலைமையை உயர்த்த வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது. விளைவை இப்போது இருக்கிறதைவிடவும் கூடுதலாக்க வேண்டுமென்பதில் விசேஷ கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. முக்கியமாக, தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டம், சமுதாய நல அபிவிருத்தித் திட்டம் இவைகளின் கீழ் இதற்குத் தனிப் பட்ட கவனம் செலுத்தி நடவடிக்கைகள் எடுத்தக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையினால் இந்த ஆண்டில் கணிசமான அளவு உற்பத்தி பெருகுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் இன்னொன்றை முறைகள் கையாளப்படவேண்டுமென்பதைப்பற்றி அப்படியே கண்ணை மூடிக்கொண்டு நாம் காப்பி அடிப்பதில்லை. நம்முடைய நிலைமைக்கேற்றவாறு எந்தெந்த முறையை மாற்றி எதை எதைக் கைக்கொள்ளலாம் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதன்படி நடந்து வருகிறோம். நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. அவர்களுடைய அறிவுக்கு எல்லை இல்லை, அது போலவே அவர்களுடைய அனுபவத்திற்கும் எல்லை இல்லை. ஆகவே இதைப் பற்றி எல்லாம் அவர்கள் நன்கு அறிந்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். விவசாயிகளைப் பொறுத்தமட்டில், கிராமங்களில் சிலர் புதிய முறைகளை நன்றாக உணர்ந்துகொள்வதில்லை. ஆனால் இப்போது பலரும் உணர்ந்து வருகிறார்கள். அது மாத்திரமல்ல, தெரிந்துகொள்வதிலும் பலர் ஆர்வம் காட்டி வருகிறார்கள். சைனாவில் உள்ள முறையைப் பார்த்து வந்தால், அந்த முறை நமக்குக் கூடுதல் பலன் அளிக்குமா என்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதாய் இருக்கிறது. சமீபத்தில் ஒரு துது கோஷ்டி அங்கு போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தது. அவர்கள் கண்ட பல புதிய விஷயங்களைப்பற்றி நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்கள். அவர்களும் நம்முடைய நாட்டிலிருந்து அறிந்துகொள்ளுவதற்கு ஏராளமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன. பரஸ்பரம் ஒவ்வொரு நாடும் மற்ற நாடுகளி

5th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

விருந்து விஷயங்களை அறிந்து கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அதல்லாமல் மற்றவர்களைப் பார்த்து நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அப்படியே அவைகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதல்ல நம்முடைய கொள்கை என்பதை எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன்.

விவசாயக் கல்லூரிகளைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நாராயணசாமி பிள்ளை அவர்கள் பேசியபோது seed farm ஏற்படுத்த ஒரு research station அவசியமில்லை என்றும் இவ்விஷயங்களை அண்ணாமலை காலேஜில் இருக்கும் விவசாயப் பகுதியோடு சேர்த்து ஏன் விரிவு படுத்தக்கூடாது என்றும் கேட்டார்கள். விதைகளைப் பொறுத்தவரையில் நல்ல விதைகள் கிடைக்கவேண்டும். அதற்காக ஒவ்வொரு ஊரிலும் சுமார் ஐம்பது ஏக்கர் கொண்ட பூமிகளில் Seed farm ஏற்படுத்தி விதைகளை உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்று தான் இப்போது நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வாறு ஏராளமாக உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு, விவசாயிகளுடைய ஒத்துழைப்பையும் பெற்றுத் தான் நல்ல விதைகளின் தேவையையும் பரிபூரணமாகப் பூர்த்தி செய்து, உற்பத்தியையும் பெருக்க முடியும். ஆகவே seed farm வேறு, ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் வேறு. அண்ணாமலை சர்வகலாசாலைப் பிரிவு சிறந்த முறையிலே வேலை செய்து வருகின்றது. அமெரிக்காவில் மாணவர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக அங்கு போய்ப் பார்த்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதே முறையிலே அங்கு மாணவர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பு கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். விவசாயிகள் யுனிவர்ஸிடிக்கு வருகிறார்கள். மாணவர்களும் விவசாயிகளிடம் போகிறார்கள். பரஸ்பரம் அவர்களுடைய அனுபவத்தையும், அறிவையும் பரிமாறிக்கொள்ளுகிறார்கள். சிறந்த முறையிலே அங்கே விவசாயப் படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்கப்படுகிறது. அது இன்னும் விரிவாக்கப்படவேண்டும். இதிலே போட்டி ஒன்றும்மில்லை. கோயம்புத்தூர் விவசாயக் கல்லூரி மிகவும் பழைய கல்லூரி; மிகவும் பெயர்பெற்ற கல்லூரி. பரம்பரையாக (tradition) புகழ்பெற்ற கல்லூரி. அது மட்டுமல்ல. ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சி நிலையமும் அங்கு அமைந்திருக்கிறது. Ford Foundation-ஐச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த விவசாயக் கல்லூரியை 'அப்கிரேடு' செய்வது, உயர்ந்த விவசாயப் படிப்பு கொடுப்பது, இவைகளுக்கேற்ற இடம் இதைவிடச் சிறந்தது வேறு ஒன்றும்மில்லை என்று சொல்லி அங்கு தங்களுடைய சில திட்டங்களை நிறைவேற்ற முன்வந்திருக்கிறார்கள். அவைகள் இப்பொழுது சர்க்காரால் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வருகின்றன. சீக்கிரத்தில் அந்தத் திட்டங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமென்று நான் நம்புகிறேன். விஞ்ஞான முறையிலே ஆராய்ச்சி செய்ய அங்கே சிறந்த வசதிகள் இருக்கும் பொழுது, அந்தக் கல்லூரி மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அந்தக் கல்லூரி மாணவர்களின் எண்ணிக்கைக்கும் அண்ணாமலை யுனிவர்ஸிடி விவசாயப் படிப்புப் பிரிவுக்கும் ஒரு இணைப்பு இருக்கிறது என்றால், அதிலே தான் தகராறு இருக்கிறது. விவசாயக் கல்லூரியில் ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சிக்கூடம் இருப்பதால், அங்கு இருக்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்த இப்பொழுது திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை விவசாயப் பிரிவுக்கும் இந்தத் திட்டத்திற்கும் ஒரு முரண்பாடும் இல்லை. விவசாயப் படிப்பு அதிகமாக வேண்டும். அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை விவசாயப் பிரிவை விரிவுபடுத்துவதற்கு இடம் இருக்கிறது. ஆகவே அதற்கு வேண்டிய வசதிகளும், ஆதரவும் அந்த சர்வகலாசாலைக்குக் கிடைக்கும், கிடைக்கவேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன்; கிடைக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

நான் முக்கியமாகப் பேச விரும்பியது உணவுப் பிரச்சினையைப்பற்றி. அது பல அங்கத்தினர்களுக்கும் கவலை அளிக்கின்றது. சில அங்கத்தினர்கள் அதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். முன்பு ஏற்பட்ட உணவுப் பிரச்சினைக்கும் இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் உணவுப் பிரச்சினைக்கும் ஒரு

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[5th July 1957]

வித்தியாசம் உண்டு என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள். முன்பு இங்கு அரிசி கிடைக்கவில்லை. வெளி நாடுகளிலிருந்து கிடைத்த அரிசி நூற்றம் பிடித்த அரிசியாயிருந்தாலும், அவர்கள் சொல்லுகின்ற விலை கொடுத்து வாங்கத்தயாராக இருந்தும், போதுமான அரிசி கிடைக்கவில்லை. அதனால் தலைக்கு 6, 7, அவுன்ஸ் ரேஷன் செய்து கொடுக்கப்பட்டது, நிர்ப்பந்தமான கண்டிரோல் இருந்தது. விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்த தானியத்தைத் தங்கள் இஷ்டம்போல் விநியோகிக்க முடியாமல் அவர்களிடமிருந்து நிர்ப்பந்தமாகக் கொள்முதல் செய்யப்படும் நிலை இருந்தது. ஆனால் இப்போதைய பிரச்சினை பற்றாக்குறை அல்ல. எங்கும் அரிசி கிடைக்கவில்லை என்ற புகார் இல்லை. ஆனால் விலை அதிகமாக இருக்கிறது, அதை எவ்வாறு சமாளிப்பது என்பதுதான் இன்றைய பிரச்சினை. 'ஒரு பக்கத்திலே விவசாய உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. ஆனால் மற்றொரு பக்கத்திலே விலைவாசி இறங்காமல் அப்படியேதான் இருக்கிறது' என்று அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் கூறுவது, முன்பு பற்றாக்குறை அதிகமாக இருந்ததால் விலைவாசி அதிகமாக இருந்தது. இன்று ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது ஓரளவு உற்பத்தி முன்பு இருந்ததை விட அதிகப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற உற்பத்தி போதாது. விசேஷமாக கணிசமான முறையிலே உற்பத்தி பெருகுவதற்கு திட்டங்கள் வகுத்து அவைகளையெல்லாம் தீவிரமாக நிறைவேற்றி வருகிறோம் என்று கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். 1955-ம் ஆண்டில் விலை குறைந்ததொண்டு போயிற்று. அது விவசாயிகளுக்குக் கவலை அளித்தது. அது பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அப்பொழுது ஓரளவுக்கு மேல் விலை குறைந்ததால் அரிசி வாங்கவேண்டிய நிமித்தம் ஏற்படும் என்று உணர்ந்து அரிசி வாங்குவதற்குத் தயாராக இருந்தோம். "Price Support System" தயாராக இருந்தது. நம்முடைய அரசாங்கமும் அயல் நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய வசதி அளிக்கக் கூடாதா, மற்றத் துறைமுகங்களிலே ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள், சென்னைத் துறைமுகத்திலிருந்தும் ஏற்றுமதி செய்யக் கூடாதா என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்பொழுது விலை குறைவு. அப்பொழுது இங்கிருந்து அரிசியை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்புவதற்கு வசதி அளிக்க வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு இருந்ததால் போதிய அரிசி இருந்தது, 1955-ம் ஆண்டில் பற்றாக்குறை இல்லை. ஆனால் இன்று நம் அரிசித் தேவை எவ்வளவு, உற்பத்தியை எப்படிப் பெருக்குவது என்பதை ஆராயவேண்டும். ஒரு வருஷத்திற்கு எவ்வளவு நம் தேவையோ அந்த அளவுக்கு உற்பத்தியானால் மட்டும் போதாது. முன்பெல்லாம் யுத்த காலத்திலேகூட இதை எப்படிச் சமாளித்தார்கள் என்றால், பற்றாக்குறை ஏற்படுவதற்கு முன்னால் கொஞ்சம் 'Buffer Stock' வைத்திருந்தார்கள். நிரந்தரமாக உற்பத்தியை அயல் நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய அளவுக்கு பெருக்கினல்தான் உணவுப் பிரச்சினை கவலையில்லாமல் தீரக்கூடும்.

இன்று உணவுப் பொருள்களின் விலை அதிகமாகியிருக்கிறது. ஒரு பக்கத்திலே விவசாயிகள் சார்பிலே, 'மற்றப் பொருள்களின் விலை உயரவில்லையா? விவசாயிகளுக்கு ஏன் அந்த விலை கிடைக்கக் கூடாது?' என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். நான் அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. விவசாயிகளுக்குக் கட்டும்படியான விலைதான் கிடைக்கவேண்டும். இப்பொழுது கூட ஒரு கவலை இருக்கிறது. விலை ரொம்பக் குறைந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்ற கவலையிருக்கிறது. அப்படி விலை ரொம்பக் குறைந்து விட்டால் அப்பொழுது விலையை நிர்ணயம் செய்ய அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. விலை நிர்ணயிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. ஓரளவுக்குக் கீழே விலை குறைந்ததால், விலை நிர்ணயம் செய்வோம். ஓரளவுக்கு மேலே போனாலும், விலைவாசி அதிகப்படும். உணவுப் பொருள் விலைவாசி அதிகரிப்பதற்கு 'Cost of living index' அதிகப்படுவது காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன். இன்னும் சிலர் அதை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. விலைவாசிகளைக் குறைப்பதிலே மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் கவனம் செலுத்தி வருகின்றன.

5th July 1957]

[Sri M. Bhaktavatsalam]

நமக்கு அதிகமாகப் பற்றாக்குறை இல்லையென்றாலும் இந்தியா முற்றிலும் பூராவாக எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், பற்றாக்குறை ஒரு இடத்திலே சமாராக இருக்கிறது, மற்றொரு இடத்திலே அதிகமாக இருக்கிறது, இன்னொரு இடத்திலே வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்திருப்பதால் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். Free movement-ஐ மறு படியும் கட்டுப்படுத்தும் எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இல்லை. எங்கு வேண்டுமென்றாலும் போய் விற்கலாம். கணம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராமசுவாமி அவர்கள் 'வியாபாரிகளின் பேரில் ஒன்றுமில்லை. விவசாயிகள் தான் பதுக்கிவைக்கிறார்கள்,' என்று சொன்னார்கள். அவரவர்களுக்கு ஒரு மனப் பாண்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் என்ன சொல்ல வருகின்றேன் என்று கேட்டால், வியாபாரிகள் 'ஸ்பெகுலேட்' செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நமது சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தமட்டில் வருஷத்திலே சமாராக இதுவரையில் 1½ அல்லது 2 லட்சம் டன்னிற்கு மேல் பற்றாக்குறை இல்லை. இப்பொழுது மாதம் ஒன்றுக்கு 8,000 டன் மத்திய அரசாங்கம் நியாயவிலைக் கடைகளில் விற்பனை செய்வதற்காகக் கொடுக்கிறது. 970 நியாய விலைக் கடைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால், மாதத்திற்கு 8,000 டன் வீதம் வருஷத்திற்கு சமார் ஒரு லட்சம் டன் அரிசி வந்துவிடுகிறது. தொல்லைமில்லை. அதோடு விலையும் குறைந்திருக்க வேண்டும். தஞ்சை ஜில்லா உபரி ஜில்லா. அந்த ஜில்லாவிற்கு வேண்டியது போக மீதி தமிழ் நாட்டிலுள்ள மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு உபயோகப்படவேண்டும். ஆனால் போன் வருஷத்தில் 2½ லட்சம் டன் இங்கிருந்து ரயில் மூலம் கேரள நாட்டிற்குப் போயிருக்கிறது என்று ரயில்வேயிலிருந்து கணக்கு வந்திருக்கிறது. இதைத் தவிர லாரி மூலமாக வேறு போயிருக்க வேண்டும். அதற்காக நாம் அதைத் தடுக்க வேண்டும், கேரளா எப் படியாவது போகட்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. சிலர் அரசாங்கத்தின் யோசனைகளைப்பற்றித் தப்பு அர்த்தம் செய்வதைப் பேப்பரில் பார்க்கிறேன். நம்முடைய பக்கத்து ராஜ்யம் சௌகரியமாக இருக்கவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய அவா. அவர்களுக்குத் தொல்லை ஏற்படக்கூடாது என்பது தான் நம்முடைய கவலையும். சில வியாபாரிகள் கேரளாவில் அதிக விலை கிடைக்கிறது என்று 'ஸ்பெகுலேட்' செய்கிறார்கள். விவசாயிகளும் தங்களுக்கு எங்கு அதிகப் பணம் கிடைக்கிறது என்று பார்க்கிறார்கள். ஆந்திரா மந்திரி அவர்கள் சமீபத்தில் ஹைதராபாத்தில் நாங்கள் கூடிப் பேசியபொழுது சொன்னார்கள். சில வர்த்தகர்கள் ஆந்திரா நாட்டிலிருக்கும் அரிசியை வங்காளத்திற்கும் ஸென்ராஷ்டிராவுக்கும் அனுப்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்து 'வாகனம்' கேட்டார்கள். வாகன் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தாலும் ரயில்வேயும் 'வாகன்' கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டது. வாகன் தயாராக இருந்தது. ஆனால் அங்கு திடீரென்று விலை கொஞ்சம் குறைந்ததால், தங்கள் லாபம் குறைந்தவிடமே என்று கருதி வியாபாரிகள் வாகனங்களை ரத்து செய்துவிட்டார்கள். வங்காளத்திற்குப் போகா விட்டால் அந்த அரிசியைத் தமிழ் நாட்டிற்கு அனுப்பியிருக்கலாம். ஆனால் வியாபாரிகள் அந்த அரிசியை அப்படியே தேக்கி வைத்துக் கொண்டு வங்காளத்தில் எப்பொழுது விலை உயரும் என்று காத்ததுக் கொண்டிருந்தார்கள். சில சமயங்களில் வியாபாரிகளுக்கு லாபம்தான் முதல் கருத்து. அவர்களை நம்பினால் அரிசி ஒழுங்காக எல்லோருக்கும் எதிரியோக்கிப்பட்டுவிடும் என்று நாம் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆகையால், நிலைமை இதுதான். ஆந்திராவின் 'ஸ்பாக்' வங்காளத்திற்குப் போகிறது என்றும், வங்காளத்திலிருந்து துறைமுகத்தின் வழியாக பாகிஸ்தானுக்குத் திருட்டுத்தனமாகப் போகிறது என்றும் புகார் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால், இதையெல்லாம் யோசனை செய்து, ஏதாவது ஒரு வரம்பு கட்டுவேண்டும். இங்கிருந்து அரிசி வங்காளம் முதலிய இடங்களுக்குப் போகலாம் என்றால் தொல்லைவருகிறது.

விலை உயர்வை நிரந்தரமாகத் தடுப்பது என்றால், நாட்டில் அதிக உற்பத்தி ஏற்படவேண்டும். தற்காலிகமாகத் தடுப்பதற்காக ஏதாவது வரம்பு கட்டுவேண்டுமென்றதான் யோசிக்கப்பட்டது. பல யோசனைகள் கூறப்பட்டன. திரு. ராமசாமி அவர்கள் ஒரு யோசனை சொன்னார்கள்.

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[5th July 1957]

அதை அவர்கள் ஆதரித்தார்கள். கேரள நாட்டைப் பிரித்துவிட்டு, மைசூர், ஆந்திரா, தமிழ்நாடு ஆகிய மூன்று ராஜ்யங்களை மட்டும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரு “ஸோன்” வைப்பது ஒரு யோசனை.

கேரளநாட்டைப் பிரித்தாலும் அவர்களுக்கும் அரிசி கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு வருஷப் பற்றுக்குறை ஏழு லட்சம் டன். அதை யார் கொடுக்கிறது? எங்கிருந்து கொடுக்கிறது? கேரளாவைத் தவிர்த்து மற்ற மூன்று ராஜ்யங்களையும் கொண்ட ஒரு “ஸோன்” ஏற்பட்டுவிட்டால், கேரள ராஜ்யத்தின் பற்றுக்குறையை மத்திய சர்க்கார் வாங்கிக்கொடுக்கலாம்.

ஆந்திராவிலே ஆறு லட்சம் டன் அரிசி உபரியாக இருக்கிறது. அது மைசூருக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் வேண்டாம். ஏனென்றால், தமிழ் நாட்டுக்கு இந்த வருஷ முடிவுக்கு ஒன்றரை லட்சம் டன்தான் பற்றுக்குறை. அதேபோல், மைசூருக்கு 50 ஆயிரம் டன்தான் பற்றுக்குறை. ஆனால், கேரளாவைத் தனியாக வைத்து என்ன பிரயோஜனம்? ஆந்திர அரசாங்கம், ‘எங்களுக்கு உபரியாக இருக்கிற நல்ல உயர்ந்த ரகத்தை வங்காளத்திலும் செளராஷ்டிராவிலும் வியாபாரம் செய்கிறோம். இதை யெல்லாம் தடுக்கலாமா?’ என்று கேட்கிறது. கடைசியாக ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதாவது, மைசூர், ஆந்திரா, தமிழ் நாடு, கேரளம் ஆகிய நான்கு ராஜ்யங்களையும் சேர்த்து ஒரு “ஸோன்” ஏற்படுத்துவது என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அப்படி “ஸோன்” ஏற்பட்ட பிறகு, இதிலிருந்து வெளியே அரிசி போகக்கூடாது, கண்டிப்பாகப் போகக்கூடாது, என்பது திட்டம். மிச்சம் இருந்தாலும் இருக்கலாம். உயர்ந்த ரகத்திற்கு வெளியே மார்க்கெட் இருக்கலாம். அப்படிப் போவதற்குப் பெர்மிட் வேண்டும்.

“ஸோன்” என்று வைத்துவிட்டாலும் வியாபாரிகள் “ஸ்பெகுலேட்” செய்து ஆந்திராவிலிருந்து கேரளாவுக்கு அரிசி எடுத்துக்கொண்டு போகலாம். இதெல்லாம் வியாபாரிகள் செய்யக்கூடியதே. நான்கு ராஜ்யங்களடைய பிரதிநிதிகளும், மத்திய அரசாங்கப் பிரதிநிதியும் ஆக எல்லோரும் அடிக்கடி கூடிப் பேசி அவ்வப்போதுள்ள நிலைமையைப் பரிசீலனை செய்வோம்.

சென்னையிலிருந்து கேரளாவுக்கு அதிகமாக அரிசி போவதனால், இங்கு பற்றுக்குறை ஏற்பட்டாலோ அல்லது விலை அதிகமாகிவிட்டாலோ, இது சம்பந்தமாக “ரெஸ்ட்ரிக்ட்டின்” செய்யலாம். சென்னையிலிருந்து கேரளாவுக்கு “ஸ்டாக்” போவதைத் தடுக்கலாம். அதைப்பற்றியும் நான்கு ராஜ்யப் பிரதிநிதிகளும் கூடிப் பேசி ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இந்த வகையிலே சீக்கிரத்தில் மத்திய சர்க்கார் இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்றுதான் நான் எதிர் பார்க்கிறேன். இதுதான் நாங்கள் ஹைதராபாத்தில் பேசி ஒப்புக்கொண்ட முடிவு. இதைச் சபையில் தெரிவிக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்த விவரங்களை இப்பொழுது குறிப்பிட்டேன்.

மற்றொன்று. சென்ற வருஷத்தைவிட விலை மணங்கொன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் அதிகமாகியிருக்கிறது. இரண்டு மூன்று மாதங்களாக விலை வேகமாக எறிக்கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது கூடியவரையில் சரியாக இருக்கிறது. அதோடு திருப்தி அடையமுடியாது. விலை இன்னும் சற்றுக் குறையவேண்டும். மறுபடியும் விலை கொஞ்சங்கூட ஏறக்கூடாதென்பது அரசாங்கத்தின் கவலை. ஆகையால், வழக்கமாக எடுக்கப்படும் நடவடிக்கை யோடு கூட மற்றொன்றையும் அரசாங்கம் கையாள் முடிவு செய்திருக்கிறது. கணம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். The Essential Commodities Act என்ற சட்டத்தைப் பார்லிமெண்டில் திருத்தி அமைத்திருக்கிறார்கள். அதாவது, “ஸ்டாக்கை” hoard செய்து வைத்திருந்தால், அந்த “ஸ்டாக்கை” அரசாங்கம் வாங்கிக்கொள்வதற்கு அதிகாரம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அதிகாரத்தை மத்திய அரசாங்கம் இப்பொழுது நம்முடைய அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்திருக்கிறது. அந்த அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பது என்றுதான் அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. ஆனால்,

5th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

ஏதோ அதிகாரம் கிடைத்துவிட்டது என்பதற்காக, இதை வைத்துக்கொண்டு வியாபாரம் செய்ய உத்தேசம் இல்லை. அதிகமாக “ஸ்டாக்” வாங்கி நம் தலையில் பேரீட்டுக்கொள்வது என்பது உத்தேசம் இல்லை.

மற்றொன்று. இந்த நிதிப் பொறுப்பைப் பரிபூரணமாக மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அரசாங்கத்திற்கு நிதிப் பொறுப்பு இல்லை. அரிசியை வாங்கிக்கொள்ள, அதாவது “hoard” செய்து வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து “ஸ்டாக்”கை எடுத்துக்கொள்வதற்கு இந்த அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனால், அப்படி வாங்குவதற்குப் பணம் அவர்கள் கொடுக்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : விலை என்ன?

* **THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :** ஜின் மாதம் 6-ந் தேதிக்கு முன்பு மூன்று மாதங்களின் சராசரி விலை என்ன உண்டோ அதுதான் விலையாகக் கொடுக்கப்படும். இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அந்த அதிகாரி புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்து விலையை நிர்ணயிப்பார். அதுதான் விலை; விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ள இந்த அரசாங்கத்திற்கு உத்தேசம் இருந்தால் ஜின் மாதம் 6-ந் தேதிக்கு முன்பு மூன்று மாதங்களின் சராசரி விலை என்ன உண்டோ, அதற்கு ஒரு ரூபாய்க்குமேல் இன்னும் போகவில்லை, அப்படி ஒரு ரூபாய்க்குமேல் விலை அதிகப்பட்டால், அப்பொழுது பிரவேசித்து, எங்கே ஸ்டாக் இருக்கிறது என்று கணக்குக் கொடுக்கச் சொல்லி, அதை வாங்குவது என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் முடிவு. இது அவசியமானால்தான் பிரயோகிக்கப்படும். இதை பிரயோகிக்க அவசியம் இல்லாத நிலை ஏற்பட்டால், அதை அரசாங்கம் வரவேற்கும். இதுவும் முக்கியமான நடவடிக்கை.

விலைவாசி அதிகமாவதைத் தடுப்பதற்கும், ஓரளவு விலைவாசியைக் குறைக்கச் செய்வதற்கும் இன்று அரசாங்கம் யோசித்துவருகிறது. “லோன்” அமைத்துவிட்டால் நியாய விலைக் கடைகளுக்குக்கூட அவசியம் இருக்காது என்று கருதுகின்றோம். இருந்தாலும் அவசரப்பட்டு நியாய விலைக் கடைகளை உடனே எடுக்கப் போவதில்லை. அவசியத்தைப் பார்த்துத்தான் எடுக்கப் போகின்றோம். இதுதான் உணவுப் பிரச்சனையைப்பற்றி நான் சொல்ல விரும்பியது, இத்துடன் என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

* **SRI V. GURUNANDAN ROW :** Sir, after reading the Budget, I find, it is very disappointing because mostly it is a Budget based on hope even though there is a large deficit of nearly Rs. 13 crores on the Ways and Means side and Rs. 48 crores on the Revenue side. I think, Sir, there is some window-dressing as far as the Ways and Means position is concerned. Why I am saying that is because the State Government are hoping that the Central Government will come to their assistance. If we take the Ways and Means Budget, as presented to the House, we will find an item—‘Loans anticipated from the Government of India on schemes eligible for Central Assistance’—(Page 23 of the speech of the Hon. the Minister for Finance presenting the Budget for 1957-58). Now, the word, ‘anticipated’ only means ‘hoping to get’. If it does not mean that, they should have put in the words ‘entitled to assistance’. I wish it should be clarified whether the Central Government have promised to give this Government the sum of Rs. 16.50 crores or whether it is merely a hope of getting Rs. 16.50 crores from the Central Government.

Coming to the measures adopted by the Government to cover the deficit, I must, first of all, congratulate the Government on two

3-1
P.m.

[Sri V. Gurunandan Row]

[5th July 1957]

matters. It is good that the Government have proposed to raise the rate of agricultural income-tax on owners of plantations. Secondly, the Government have decided to exempt books from the levy of sales tax. Sir, tax on knowledge is certainly, I should say, most abhorrent in a democratic country where we want to have universal literacy. Therefore, the Government have taken a correct decision in exempting books from the levy of sales tax. They could have very well . . .

SRI A. M. ALLAPICHAJ : What about bad books?

* SRI V. GURUNANDAN ROW : The Hon. the Prime Minister of India has been saying that foodgrains should be exempted from the levy of sales tax. But the Government have only proposed to reduce the rate of sales tax to one per cent. On the other hand, the Government have decided to increase the rate of sales tax from 1-9/16 per cent to 2 per cent on all other commodities. This will hit the common man greatly. It is not as though there are no other sources which are left untapped and from which money can be obtained by way of taxes. I would like to make a few suggestions as to how these taxes can be levied so that the present deficit may be covered.

The first suggestion I would like to make is to levy agricultural income-tax on landlords owning more than one hundred acres of wet land or garden land or 200 acres of dry land. It has been stated that agricultural income-tax cannot be levied on agriculturists because an ordinary peasant cannot maintain accounts. But, certainly persons owning one hundred or two hundred acres can keep accounts. This will bring considerable revenue to the Government. The Government's contention that peasants cannot maintain accounts will not hold water because in the case of small traders whose turnover is more than Rs. 7,500, they are compelled to maintain accounts. By my suggestion, only big landlords will be affected and, therefore, it can be implemented.

Then, Sir, I wish to make another suggestion about nationalisation of transport. At present, we have nationalized transport only in the City of Madras. This can be extended to the entire State. I do not find myself in agreement with the hon. the Deputy Leader of the Opposition who spoke against nationalization. My complaint is that nationalization is not being carried out properly. The main difficulty in carrying it out is lack of trained personnel with the Government. When they embark on a policy of nationalization, it is necessary that they should have trained personnel. If the Government want to nationalize any industry, they should have trained personnel with a commercial attitude so that it might be run efficiently. It is necessary that the Government should have trained technical personnel for running the transport system. As the Government have declared that their policy is to establish a socialistic pattern of society and as they want to nationalize more and more of industries, it is essential that they should train technical personnel in order that these

5th July 1957] [Sri V. Gurunandan Row]

nationalized industries may be run efficiently and they may bring the same revenue as when they are run by private persons. The main attack made by the hon. the Deputy Leader of the Opposition is that nationalized industries are not being run efficiently and that industries under the management of private individuals are being run more efficiently. That argument is valid so far as the question that the Government should train technical personnel for running the nationalized industries is concerned, but that should not be used as a point against nationalization. So, the Government must start training immediately the technical personnel required in respect of industries which they have under their authority to nationalize. That is one important suggestion I wish to make.

Then, Sir, there is another source of revenue to the Government, from out of the minerals, especially from out of the magnesite deposits in Salem district. The other day, the Hon. the Leader of the House mentioned in the other House that a particular company was prepared to invest two crores of rupees in that venture. First of all, it should be examined whether two crores of rupees are really necessary. If my information is correct, not more than half a crore of rupees is necessary. First of all, the Government should make an enquiry whether two crores of rupees are really necessary before they accept the transfer deed of Messrs. Burn & Co. to enable them to run the industry. All these factors must be examined before a decision is arrived at. Preference must be given to local people if they are in a position to start the industry and even if local people come in, the Government must see that the industry is entrusted to them on the basis of profit-sharing, and it should not be left entirely to private exploitation. Further, to-day what is happening in Salem district actually? Government are getting a pittance of royalty in respect of magnesite in Salem. It is so because the royalty is based upon the value of the ore at the pit-head and not upon the profit the magnesite companies make. The Magnesite Syndicate paid dividend to its shareholders at the rate of 400 per cent year before last. If such a profit is made and magnesite is taken away from this country like this, I feel it is high time that the Government took note of the fact and saw that this source of revenue which has enormous potentialities was not left to private enterprise.

3-20
p.m.

I would like to make another suggestion. Have a surcharge on property tax in municipalities, just as we have a surcharge on land revenue in respect of those who pay a certain amount of land revenue and more. Apply the same principle. If the annual rental value of a house exceeds, say, Rs. 3,000; have a surcharge. It may be levied and collected by the Government and not left to the municipalities to collect. That will bring in quite a lot of money. There are a number of landlords who probably pay thousands of rupees as property tax. They will all come within the purview of the surcharge. It is better to have such a surcharge

[Sri V. Gurunandan Row]

[5th July 1957]

in the place of the sales tax whose rate has been increased to two per cent from 1-9/16 per cent and which is an indirect tax hitting the common man.

One other thing which is alarming is this. Whatever money is collected by the Government is not spent properly. One thing that looms large when we go through the Audit Report on the Appropriation Accounts of the State is the enormous amount of waste and corruption that exist in the administration. Lakhs and lakhs of rupees are wasted. I find from the Budget Speech of the Finance Minister that crores of rupees are proposed to be spent on various schemes. But is it going to be spent in such a way that we may have to spend on the same thing more money later because it has not been executed properly? This is what we see in the Audit Report. The Cinchona Department spent Rs. 20 lakhs on the construction of a building during 1944-48. The Public Works Department later on made a recommendation for repairs costing 28 lakhs of rupees. That means that out of the Rs. 20 lakhs spent on the building, hardly four to five lakhs of rupees would have gone into the construction of the building. In such a state of affairs, how is it that the Government feel complacent, when crores and crores of rupees are proposed to be spent on projects? Are the moneys going into the projects or getting into private hands? Unless the Government take very serious steps in this matter and see that every pie of the public money earned by way of taxes is accounted for, we cannot find a solution to this problem of waste. I would suggest, therefore, that people's committees be started at least in places where big projects are under execution to supervise the expenditure. Let the representatives of the people do it. Let there be a campaign against corruption regularly. Unless this is done, it is not possible to help the common man. The common man would feel that these big projects are only paper projects and it would be very difficult to enlist his support. You must remove the feeling from people's minds that the money is not actually going into the projects but into private hands.

SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR : தலைவர் அவர்களே, இந்த 1957-58-ம் வருஷ நிதி நிலை அறிக்கையை வரவேற்றுப் பேசுகின்றேன். முதலிலே, கிராமக் கர்ணம், மணியக்காரர் ஆகியவர்களுக்கு, தமிழ் நாடு கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் தலைவன் என்ற முறையிலே, கூட்டிக்கொடுத்த சம்பள நிமித்தமாக, நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக, நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் ரெவினூ, அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் இங்கு வந்து அமர்ந்த உடனே 'வில்லேஜ் ஆபீஸர்கள்' டிராவலிங் அலுவன்னைப் பற்றி Papers placed on the table-ல் பார்த்தேன். அதில் மொத்தமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 5 மைல் இருந்தால் எவ்வளவு, 5-ல் இருந்து 12 வரை பாதத்திற்கு 15 ரூபாய் இப்படி அதில் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அடிப் பக்கம் திருப்பிப் பார்க்கும்போது, எஸ்டேபிஷ்மென்ட் இருந்து வந்து போக கர்ணம், மணியக்காரர், ஆகிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு III Class Railway fare என்றும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில சமயங்களில் ரயிலில் போகும் வசதி இல்லாத இடத்திலிருந்து பக்கத்தில்

5th July 1957] [Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiar]

இருக்கும் ஊருக்கு உத்தியோகஸ்தரைக் காணவோ அல்லது தாலூகா ஆபீஸ் போகவோ நடந்து போகவேண்டியிருக்கிறது. குறிப்பாக, இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில், கூடிய வரையில் விளக்கமாகக் கொடுத்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்.

விலைவாசிகளைப்பற்றி இந்த பட்ஜெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நான் ஒரு விவசாயி என்ற முறையிலே, விலைவாசி உயரவேண்டும் என்று கருதுபவர்களில் நானும் ஒருவன். கூக்குரல்கள் இருக்கிற காரணமாக விலைவாசிகளுக்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்கிறார்கள். அது எங்களை மிகவும் பாதிக்கிறது. விவசாயம் செய்வதற்கு வேண்டிய சாதனங்களின் விலைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. மண்வெட்டி செய்யக்கூடிய தகடு, தண்ணீரைப் பிரிக்கும் கருவி செய்யக்கூடிய தகடு, உழவு செய்யக்கூடிய கருவி முதலியவைகளை விவசாயிகள் விலை அதிகம் கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். ஆனால், இவைகளையெல்லாம் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கி விவசாயம் செய்து பிறகு, அந்த விவசாயப் பொருள்களுக்கு விலை குறைவாக இருந்தால், யாரைப் பாதிக்கும்? அது விவசாயிகளைத்தான் பாதிக்கிறது. இதை அரசாங்கத்தாரும் நன்றாக அறிந்திருக்கிறார்கள். விவசாயத்திற்கு வேண்டிய உரம், பசுந்தாள் உரம், மற்றும் அதிக வசதிகள் கொடுக்கக் கூடிய வகையிலே தாராளமாக அரசாங்கத்தார் பண உதவி செய்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் விவசாயிகள் சாப்பில் சர்க்காருக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

விவசாயக் கல்லூரியில் இடம் அதிகமாக ஒதுக்குவதற்காக, கட்டடம் கட்ட நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயத் துறையிலே அதிகம் படித்தவர்கள் இருந்தால், அதனால் விவசாயத்திற்கு அதிக உதவி கிடைக்கிறது என்று இந்த இடத்திலே சொல்ல விரும்புகிறேன். அதில் படித்தவர்கள் விவசாயக் குடும்பத்தில் சேர்ந்து நல்ல பயனுள்ள வகையில் வேலை செய்கிறார்கள். ஏந்த ஜாதியில், மதத்தில் பிறந்தவர்களாக இருந்தாலும், விவசாயத்தில் ஊக்கம் கொண்டவர்களாக இருந்தால், அவர்களுக்குச் சலுகை கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மற்றும் நம்முடைய பல திட்டங்கள்—அமாவதி, கிருஷ்ணகிரி போன்ற திட்டங்கள்—முடியும் தருவாயில் இருக்கின்றன. பவானித் திட்டத்தில் இரண்டு வருஷங்களாகத் தண்ணீர் போகிறது. கூடிய சீக்கிரத்தில், சில மாதங்களிலே மற்றும் மூன்று திட்டங்கள் வர இருக்கின்றன. ஏற்கெனவே இருக்கும் திட்டங்களிலே துணைகள் இருக்கின்றன. புதிய திட்டங்கள் வரும்போது வாய்க்கால்கள் வெட்டினால் நன்றாக இருக்கும். உதாரணமாக, பவானித் திட்டத்தில் பல மைல்கள் பெரிய வாய்க்கால்கள் வருகின்றன. இதிலிருந்து கண்ணி வாய்க்கால், தண்ணீருக்காக, வெட்டுகிறார்கள். இந்த வாய்க்கால்கள் கிராமங்களில் சென்று நிலங்களுக்குப் போகின்றன. ஆனால் அநேக இடங்களில் “மேடு” என்று சொல்லுகிற பூமிகளில் தண்ணீர் போகவில்லை. எவ்வளவு தூரம் தண்ணீர் வருவதில்லை என்று அதிகாரிகள் பார்ப்பது கிடையாது. ரெவின்யூ அதிகாரிகள், P.W.D. அதிகாரிகள் இவர்களை அணுகிச் செய்யச் சொல்ல சௌகரியம் வேண்டும். அவர்களும் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் சர்க்காரிலே, அவர்கள் செய்யக்கூடிய நில இல்லை. அந்த ரெவின்யூ ஆபீஸர்களுக்கும் P.W.D. ஆபீஸர்களுக்கும் நம் அரசாங்கத்திலே உத்தரவு கொடுத்தால், விவசாயிகள் அணுகும்போது அணுகுலங்கள் கிடைக்குமென்று நம்புகிறேன். தண்ணீர் சில இடங்களுக்குச் செல்ல முடியாது என்றால், அபிவிருத்தித் திட்ட வரியையோ அல்லது தண்ணீர் வரியையோ குறைத்து அவைகளை அந்தத் திட்டத்திலிருந்து நீக்கிவிடலாமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ‘டெயில்எண்டு’ வாய்க்கால் வெகுதூரம் செல்வதால் இந்த வரியை எடுத்துவிட்டு எங்கு தேவையோ அங்கு புதிய வாய்க்கால் வெட்டித் தண்ணீர் கொடுக்கலாம்.

நிதி அறிக்கையில் கண்டிருக்கும் மற்றொரு விஷயம் ‘காண்டர் பண்டிங்.’ இதற்காகத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ‘காண்டர் பண்டிங்’ நல்கிப் பிரக்கா, கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவில் சில இடங்கள்,

[Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiar] [5th July 1957]

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சில இடங்கள், இங்கெல்லாம் போட இருக்கிறது. இருபது வருஷத் தவணையிலே இதற்குச் செலவாகும் தொகையில் முக்கால் பாகத்தை விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குவதாகத் திட்டத்தில் கண்டிருக்கிறது. இது ஒரு நல்ல திட்டம். ஆனால் கொஞ்சம் மழை பெய்தால் மட்டும் நிலத்தில் தேங்கும் தண்ணீர் 'பண்டை' பாதிப்பதில்லை. கனமான மழை பெய்தால் பண்டை அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. கஷ்டப்பட்டு போட்ட 'பண்டும்,' செலவு செய்த பணமும் வீணாகச் சென்றுவிடுகிறது. இந்த பண்டுகள் போடக்கூடிய நிலங்களிலேயே தண்ணீர் தேக்க சிறு கலங்குகளை டிபார்ட்மெண்டார் கட்டிக்கொடுத்தால் சௌகரியமாக இருக்கும். இந்தமாதிரியான பண்டுகள் நிலகிரிப் பக்கத்தில் இன்று போடுகிறார்கள்; நானே மழைபெய்தால் எல்லாம் அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. அப்படி அடித்துக்கொண்டு போகப்படும் மண் பவானி ஆற்றில் சென்றுவிடுகிறது. இப்படி மண்வந்து கொண்டே இருந்தால், லோயர் பவானித் திட்ட அணைக்கட்டு சீக்கிரமே இந்த மண்ணை நிறைந்துவிடும்.

கடைசியாக, கால்நடைப் பராமரிப்பு என்ற தலைப்பிலே, பல துறைகளிலும் உற்சாகமாக பராமரிப்பு வேலை அதிகரிக்க சர்க்கார் வேண்டிய வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். பாம்பே 'ஆரே காலனி' போல், சென்னைக்கு அருகே ஒரு பால் பண்ணையை ஏற்படுத்தி, அங்கிருந்து நல்ல பால் நகரத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று இருக்கும் யோசனையை நான் மிக உற்சாகமாக வரவேற்கிறேன். இதைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நான் அந்த ஆரே காலனியைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆயிரக்கணக்கில் எருமை வைத்து பால் கறக்கிறார்கள். ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான கன்றுகளை அங்கே காண முடியாது. ஏனென்றால் கன்றுகளை அங்கு வளர்ப்பதில்லை. கன்றுகள் ஈன்றவுடன் தாயின் கண்களைக் கட்டி அவற்றைத் தாயிடமிருந்து பிரித்துவிடுகிறார்கள். யாராவது அங்கு வந்தால்; கன்றுகளை அவர்களிடம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அவைகளைப் புட்டிப் பால் கொடுத்து வளர்க்கலாம். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் நல்ல கறவை எருமைகளின் வம்சாவளி அற்றுப்போகும். இவைகளையெல்லாம் மனதில் வைத்துக் கொண்டு சென்னைக்குப் பக்கத்தில் ஆரம்பிக்கவிருக்கும் பால் பண்ணையை நல்ல முறையிலே நடத்தினால் நன்றாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு, தலைவர் அவர்கள் கொடுத்த நேரத்தில் சரியாக என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I am in entire agreement with my hon. Friend Sri V. Gurusudan Row in voicing an emphatic protest against the enhancement of sales tax from 1-9/16 per cent to 2 per cent. It is not so simple as the Finance Minister makes it out to be. The Revenue Minister hopes to reply at the end of the debate to this point. Hon. Members are well aware that it is not an increase at only one point. It is an increase at every point. This will work out to an increase of 25 per cent at every stage. The result of this tax will be that people will have to pay 25 per cent more tax than what they were paying all along. I for all my life cannot believe the statement given by the Hon. the Minister for Finance that for purposes of easy calculation they are adopting the round figure of 2 per cent. But we have been here for far too long a time, and I am sorry to say that that argument is anything but convincing to the Members of the Legislature. Members of the Treasury Bench should know that people in the Opposition have got enough sense to understand things. It may be that their protest is not taken note of. But that is quite a different thing. I ask the Hon. the Minister for Revenue

5th July 1957]

[Sri Mohamed Raza Khan]

whether it is fair on his part, having appointed Dr. P. S. Lokanathan as the officer to go into the whole sales-tax structure, to ask people to have patience for some time to come till Dr. Lokanathan goes through the entire structure of the sales tax administration in our State. Where is the justification? Where is the right? Or, where is the moral justification for the Government to make an upward change, namely, change from 1-9/16 per cent to 2 per cent? I do say that it is one of the vagaries of the Government of Madras. The Hon. Minister will ask us, 'Why not you take credit for the fact that in the case of foodgrains we have reduced the tax from 1-9/16 per cent to 1 per cent?' But the net result of the enhancement of the tax (and also the reduction of the tax) is that the Government hope to realise a sum of Rs. 125 lakhs, and God knows what the amount will be next year. The Finance Minister's taking credit for the fact that there are no new taxation proposals in this Budget, will not convince anybody. I have not the time to elaborate this point, and let me rush through to other points.

Regarding agriculture, the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam made a statement in Tamil. He went on expatiating on the various aspects of the question. These lengthy speeches and observations are not going to convince the public of Madras. Rice in the City of Madras is being sold at Rs. 1-1-0 or Rs. 1-2-0. The rate is the highest that has prevailed so far. Never in the history of Madras City was rice selling at Rs. 1-1-0 or Rs. 1-2-0 per measure. What is the policy of the Government of Madras in regard to fixing a price which the people of Madras can afford to pay? It has become a very difficult thing for a poor family to purchase rice at this high price. The Government should have a definite policy and they should be able to say, 'We are prepared to see that rice is sold to the people at such and such a price'. We do not want controls to be introduced. I am in entire agreement with the Leader of the Opposition that nobody in the City of Madras would ask for controls. The Government of Madras will take credit for having opened fair price shops. They may say, 'Have we not opened fair price shops?' I want to know whether any Minister of this State has gone to the fair price shop and seen how the shop works. There are bags of rice and the people also are there to sell. But there are no purchasers. The reason is that the quality of the rice is very bad. The people do not want that rice. I wish that the rice is reserved for animals to eat. In the matter of purchasing rice from other States, the Madras Government are very generous and they pay exorbitant prices. There are many instances which I can cite, but I have no time at present to expatiate on them. Even here I think that there is difference of opinion between the Minister for Agriculture of the State of Madras and the Minister for Agriculture at the Centre. The question is not that we want controls, but we want that rice should be sold at a reasonable price.

The Hon. the Minister for Health yesterday made a speech in this House. It was his best speech. Unfortunately, I was not present. He is just trying to lock the stable after the horse has

[Sri Mohamed Raza Khan]

[5th July 1957]

been stolen. I cannot understand his preparations for an emergency if the second wave of 'flu should come. He probably expects a second wave of 'flu to overtake the City of Madras. The Government knew that 'flu was raging in Singapore and Malaya. What steps did this Government take to prevent its spread to Madras? Unfortunately, the passengers in the ship 'Rajula' were allowed to land in Madras. Though the ship was five miles away from the harbour, that did not make much difference. A number of doctors and nurses went to that ship to examine the people. They examined the passengers on board the ship. They came back and they spread the infection to the City. The Government could have anticipated all this.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Are the doctors and nurses also to be sent away along with the ship?

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sometimes it is very difficult to understand the interruption of the Deputy Chairman. The Director of Medical Services and the Health Officers should have known that the men on the ship were affected with 'flu and that their landing in Madras would result in the spread of 'flu in Madras. The passengers landed in Madras and so, the infection spread to Madras and elsewhere. We received the infection and we sent it throughout the country. It is only subsequently that the ship 'State of Madras' cancelled the booking of passengers to Madras. In the same manner, the ship 'Rajula' should have been asked to cancel the booking of passengers to Madras. I am only trying to show how these directions, if given in time, would have prevented the spread of 'flu in this country. It is no use taking precautions for meeting a second wave of 'flu. We shall pray to God that the second wave should not come at all. I do not believe in the proper precautions that, the Health Minister says, will be taken.

3-40
p.m.

Sir, with regard to economy measures, I am also in entire agreement with the hon. the Leader of the Opposition—not because I sit just behind him—when he said rightly that whatever we might say, the Government of Madras were very careful in spending their money. We have to give that much of credit to them. Whenever something is brought to their notice, they immediately take some action or other. If mention is made about the number of jeeps or lorries used in a particular way, they immediately take action. Now, I welcome the proposal to appoint a Special Officer to go into the whole matter.

As has been stated by many hon. Members, the whole financial structure of the Madras State or, for that matter, any State in the Indian Union, is linked up with the Centre. It is the Centre that controls the States. I will quote one instance. Till a few years ago the Passport Department was functioning under the Government of Madras with hardly a few clerks and one of the Deputy Secretaries was in charge of it in addition to his other duties. Now,

5th July 1957] [Sri Mohamed Raza Khan]

what is the paraphernalia that we see to-day after it has been put in charge of the Government of India? To issue passports to countries other than Pakistan there is a very big office with a number of officers and clerks. I am just quoting this instance to show how the Centre indulges in luxuries. In this connexion, I may just refer to a news item which has appeared in this morning's newspapers---

"Andhra Pradesh Chief Minister, Mr. Sanjiva Reddi, entered a strong plea here (Hyderabad) to-day for economy measures being undertaken by the Centre in a 'big way' " . . .

Please mark the words 'big way'. Now, everybody is using the words 'big way' which have emanated from our Prime Minister, Shri Jawaharlal Nehru.

"and made applicable throughout the country. He said when Ministers were asked to accept a voluntary salary cut of ten per cent which they would readily agree to, there was no meaning in leaving the higher salaries of officials ranging from Rs. 4,000 to Rs. 5,000 untouched."

Sir, reference has been made that the new taxes proposed by the Central Finance Minister, Mr. T. T. Krishnamachari, would bring in a yield of about Rs. 150 crores and that the Madras Government expect to get a pittance out of it. I do maintain that unless and until proper economy measures are taken by the Central Government with regard to their expenditure, the States cannot hope to get much from them. Further, we would have occasions to know the findings of the Special Officer as soon as he submits his Report. Unfortunately, there are too many Sub-Committees of the Cabinet and I wish that they have enough time to devote proper attention to this matter. Incidentally, I must state that I am not one who wants that there should be retrenchment. Some other policy of effecting economy in the administration should be evolved. For instance, we have been paying higher salaries ranging from Rs. 3,000 to Rs. 4,000 to officials and they must be reduced. I do not think that it will affect the present incumbents but in future, I hope our Government will not have the luxury of paying higher salaries to the officials.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: But the complaint is the other way about that Madras State salaries are very poor.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Whatever be the position, it is time that we reduce their salaries.

Sir, I am sorry the Hon. the Minister for Education is not here. I was shocked to read the report of the speech which he made about admission to the professional colleges in this State. I know that seats are limited but the demand for admission is large. However much the Government might increase the number of seats, they cannot meet the demand. Sir, unfortunately there is a tendency prevailing in the country and particularly in this State that for everything influence plays a big part. As a result of it, M.L.A.'s and M.L.C.'s are being pestered by all sorts of people with demands

[Sri Mohamed Raza Khan] [5th July 1957]

that this thing and that thing should be done. It is high time that we put a stop to this unfortunate tendency. (At this stage, Mr. Chairman sounded the gong.) I will finish my speech in a few minutes. Unless the Government take strong measures, we cannot put a stop to it. People have now come to think that even a brilliant student may not be able to get admission in the Medical or Engineering College unless he has got influence. I do not know why this feeling has come about among the people. I want a categorical reply from the Hon. the Leader of the House in respect of this matter. Do not people approach those persons who are in charge of selection of students to these professional colleges? Do not those selectors promise something to them? Sir, it is common knowledge that people do go to persons in charge of selection and that the latter do give them some promise. May be they may not do exactly as they want. Therefore, the persons in charge of selection should be properly informed by the Government that they have no right to talk to anybody on this matter. Let him be the highest and the tallest man in the State. As long as they are in charge of selection of students, they should have nothing to do with him. Then only the unfortunate tendency prevailing among the people would go. As my time is up, I will reserve my other points till the end of this month.

*SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU : கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது அரசாங்கத்தாருடைய இந்த பட்ஜெட்டை பல அங்கத்தினர்களும் போற்றினார்கள். மக்களிடையே ஒரு கெட்ட அபிப்பிராயம் ஏற்படாதவாறு ஒரு நல்ல பட்ஜெட்டை இந்த மந்திரி சபையினர் சமர்ப்பித்ததற்காக, எல்லோரும் அவர்களைப் பாராட்டியதுபோல் நானும் பாராட்டுகிறேன்.

நமது ராஜ்யம் எவ்வளவோ முன்னேற்றமடைவதற்கான பல காரியங்களை இந்த சர்க்கார் செய்திருக்கிறார்கள். நமக்கு முக்கியமான, அவசியமான தொழில் பெருக்கத்தைப்பற்றி நாம் விரிவாகப் பேசுவருகிறோம். எங்களடைய ஜில்லாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் நெய்வேலித் திட்டத்தைத் தேசம் பூராவிலும் பாராட்டுகிறார்கள். அந்தத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது குறித்து நாம் எல்லோரும் பெருமைப்படலாம். அது நம் ராஜ்யத்தில் மட்டுமல்லாமல், அகில இந்தியாவிலுமே ஒரு பெரிய திட்டம். அந்தத் திட்டம் சம்பந்தமாக ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை, அந்தத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட விருக்கும்போதே இந்த சபையில் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறேன். சென்ற கூட்டத்தின்போது சபையில் அதைப் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறேன். அதாவது, நெய்வேலித் திட்டப் பிரதேசத்தில் முதலில் பொது மக்களுடைய பல நிலங்களை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு பிறகுதான் மற்ற திட்ட வேலைகளைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அந்த மாதிரி நிலங்களை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளும்போது அந்த நிலங்களின் சொந்தக்காரர்களுக்கு ரொம்பக் கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. அந்தப் பிரச்சினையைக் கவனிக்கவேண்டும் என்றுதான் சென்ற கூட்டத்தில் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டோம். ஆனால் இதுவரையிலும் அந்தப் பிரச்சினைக்கு எந்தவிதமான பரிகாரமும் தேடப்படாதாகத் தெரியவில்லை. இது விஷயமாக, மக்கள் குறைகளைச் சொல்லும்போது, நானும் விசாரித்துவருகிறேன். அப்படி நான் விசாரித்ததில் முதலில் 60 அல்லது 70 கிராமங்களை எடுத்துக் கொள்ளப் போவதாக சர்க்கார் பிரகரித்ததாகவும், இப்பொழுது 20 அல்லது 25 கிராமங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மீதியை விலக்கப்போவதாகவும் சர்க்கார் முடிவு செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அம்மாதிரி அரசாங்கத்தார் செய்திருப்பது போற்றத்தகுரிய விஷயம். காரணம், நிலங்களை அரசாங்கத்தார் எடுத்துக்கொள்வதன் விளைவாக அந்த நிலங்களின் சொந்தக்காரர்

5th July 1957] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

களுக்குப் பொருளாதார நிலைமையில் கஷ்டம் ஏற்பட்டது; அவர்களுக்குக் கொடுக்கல்—வாங்கலில் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. ஆகவே 20 அல்லது 25 கிராமங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மீதியை விலக்கிவிடுவது என்று சர்க்கார் தீர்மானித்திருப்பது குறித்து நாங்கள் சந்தோஷப்படுகிறோம். அதிலும் முக்கியமாக நீர் ஊற்றுள்ள (ஆர்.டீ.ஷியன்) மேலே தண்ணீர் வருகின்ற பகுதிகளை விலக்குகின்றார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த வேலை சுமார் நாற்பது, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான் எடுத்துக் கொள்ளப்படுமாம். அப்பிராந்தியங்களை எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய அவசியம் எதுவும் கிடையாது என்று அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். குறிப்பாக நெய்வேலி பிராந்தியத்தில் வேப்பங்குறிச்சி, வெள்ளூர், நெய்வேலி, போன்ற கிராமங்கள் உள்ளன. இதைப்பற்றி 'மைன்ஸ்' அதிகாரிகளையே விசாரித்துவிட்டேன். சில பகுதிகளை விலக்கிவிட்டு சில பகுதிகளைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளப் போவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்வது உண்மையானால், இப்பொழுது எடுத்துக்கொள்ளாத பகுதிகளை விவசாயிகளிடமே விட்டுவிட்டால் இன்னும் அறுபது, எழுபது வருடங்கள் அவர்களே அனுபவிப்பார்கள். அதனால் அவர்களுடைய வருவாயும் குறையாது. மக்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும். இப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

3 50
p.m.

அது மாத்திரம் அல்ல. நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்யும்போது, அந்த மக்களுக்கு மிகவும் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்யும்போது தாசில்தார்களும், பெட்டி கலெக்டர்களும் தங்கள் இஷ்டம்போல் நிலத்தை மதிப்பிடுகிறார்கள். ஒருபுறம் 1947-ம் வருடத்திய மதிப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அதை உதாசீனப்படுத்தி வேறுவிதமாகச் செய்கிறார்கள். 1947-ல் இருந்த விலைக்கும் இப்பொழுது உள்ள விலைக்கும் எத்தனையோ வித்தியாசம் இருக்கின்றது. விலைகள் எல்லாம் எறிப் போயிருக்கின்றன. பூமிகளின் விலையும் பல மடங்கு உயர்த்தப்பட்டும், வாங்கப்பட்டும் வருகின்றன. தற்சாலம் உள்ள விலை நிலவரப்படி ஏதோ பணம் கொடுத்து அந்த நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்வதானால்தான் நியாயமாக இருக்கும் ஒழிய 1947-ம் வருஷத்திய கணக்கை வைத்துக்கொண்டு எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. இதில் நமது அரசாங்கம் தலையிட்டால்தான் நியாயம் கிடைக்கும். விவசாயிகளுக்கும் உபகாரமாக இருக்கும். அதிகாரிகள் 1947-ம் வருட விலைப்படி எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம் என்றால் பொறுத்த மில்லாத விஷயமாகத்தான் இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விருத்தாஜலம், திட்டக்குடி ஏரியாவில் வில்லிங்டன் ரிசர்வாயர் என்று ஒன்று இருக்கிறது. இருபத்தேழாயிரம் ஏக்கருக்கு இரண்டு போகத்திற்குத் தண்ணீர் தேக்கி வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய ரிசர்வாயர் அது. சென்ற இருபது ஆண்டுகளாக அது கவனிக்கப் படாமையினால் இன்று மண் மேடிட்டிருக்கிறது. ஆறு அடி மண் தூர்ந்து கிடப்பதால் இரண்டு போகத்திற்கு வேண்டிய தண்ணீர் பிடிப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது. ஒரு போகத்திற்குக்கூட பூராத் தண்ணீரையும் தேக்கி வைக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறது என்று மராமத்து இன்ஜினியரே சொல்கிறார். ஒரு கூட்டத்தில் கூட ஆறு அடி மேடிட்டிருக்கிறது என்று அவர் சொன்னார். விவசாயம் பெருகவேண்டும், உற்பத்தி அதிகரிக்கவேண்டும் என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். இதை உடனடியாக அரசாங்கம் கவனித்து மராமத்து செய்து வெல்லிங்டன் ரிசர்வாயரில் இரண்டு போகத்திற்கு வேண்டியநீரையும் தேக்கி வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் மேடிட்டிருக்கும் மண்ணை எடுக்கவேண்டும். அதனால் இருபத்தேழாயிரம் ஏக்கர் பாசன வசதி பெறுவதோடு இன்னும் பல ஆயிரம் ஏக்கருக்குப் பாசன வசதி கிடைக்கும். இதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மின்சாரத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. அரசாங்கம் பல வகையான உபகாரம் செய்கிறார்கள். அதில் ஒரு குதிரை வேகத்திற்கு ஒரு இடத்தில் பதினேந்திலிருந்து அறுபத்தைந்து வரையில் தீர்வை வசூலிக்

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu] [5th July 1957]

கிற்றார்கள். அம்மாதிரி அவர்கள் மினிமம் சார்ஜ் போடுவதால் ஐந்து குதிரை வேகத்திற்குக் குறைந்து மோட்டார் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. அதற்கு மேல்தான் குதிரை வேகம் வைக்கவேண்டும். இந்த நிலை விவசாயிகளுக்கு இல்லை. அதுவும் எல்லா இடத்திற்கும் ஒரேமாதிரியாக விதிப்பது கிடையாது. இடத்திற்கு இடம் மாறுபாடாக இருக்கிறது. இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். விவசாயத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்பது உண்மையானால், மின்சாரத்தினால் ஏற்படும் கஷ்டங்களை உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். கஷ்டங்களைப் போக்கவேண்டும். எல்லா இடத்திற்கும் ஒரே தீர்வை விதிக்கவேண்டும். மேலும் மினிமம் சார்ஜ் என்று வேறு வசூலிக்கிறார்கள். தண்ணீர் இருக்கும்போது மினிமம் சார்ஜ் வசூலிப்பதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. தண்ணீர் இல்லாத கோடையில், நீர் வறண்டு இருக்கும் காலத்திலும் மினிமம் சார்ஜ் கட்டவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும். இதனால் விவசாயக் குடும்பங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. பலவிதத் தொந்தரவுகள் உண்டாகின்றன. ஆகவே இதையும் கவனித்து தண்ணீர் இல்லாத காலத்தில் மினிமம் சார்ஜ் வசூல் பண்ணக்கூடாது என்று உத்திரவு போடவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொண்டு நான் ஏன் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI JOTHI VENGATACHELLUM : கனம் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய நிதி மந்திரி அவர்கள் இந்தச் சபை முன்பாக வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்திருப்பதற்காக அவரைப் பாராட்டி, அதை நான் ஆதரிக்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் விவசாயப் பொருள்களின் விலை அதிகமாக இருப்பதை சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுதான் உண்மை. பெரும்பாலான ஏழை மக்களுக்கு அரிசி அதிகமாக உபயோகப்படுகிறது. அந்த அரிசியின் விலையைக் குறைப்பதற்கும், பற்றுக்குறையைப் போக்கி மக்களுக்குப் போதுமான அளவு அரிசி கிடைப்பதற்கும் நியாய விலைக் கடைகளை ஆரம்பிக்கப்போவதாக இதில் கண்டிருக்கிறது. அதை உடனடியாகச் செய்யும்படி நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். சர்க்கரைக்கும், காப்பிக்கொட்டைக்கும் மத்திய அரசாங்கத்தார் வரி விதித்தார்கள். அதனால் அவற்றின் விலை ஏறியது. ஆனால் இப்போது அந்த வரியை மத்திய அரசாங்கம் வாபஸ் பெற்றுவிட்டது. ஆனாலும் காப்பிக்கொட்டை, சர்க்கரை விலை குறைந்தபாடில்லை. அதையும் தயவுசெய்து நமது அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

மீன் பிடிப்பு விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில், புதிய திட்டங்களைக் கொண்டுவரப்போவதாகச் சொல்லி அநேக லட்சம் ரூபாய்களை பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதில், நைலான் வலைகளை உபயோகப்படுத்துவது என்று சொல்லி 1½ லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. “நைலான் வலைகள் நமக்கு முக்கியமானதா? நெடுங்காலமாகக் கையால் நெய்ம்படும் வலைகளை உபயோகித்து வருபவர்களுக்கு நைலான் வலை அவசியம்தானா?” என்கிற சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைவிட அவர்களுக்கு மிகவும் முக்கியமானது ஒன்று இருக்கிறது. பிடிக்கப்பட்ட மீன்களை மார்க்கெட் செய்வதற்கு சரியான வசதி இல்லை. அந்த வசதிக்காக வேண்டிய மார்க்கெட்டில் ப்ளேஸ் ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும். இதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

இப்போது தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் நடைபெற்றுவருகிறது. இன்னும் பத்தொன்பது வட்டாரங்களுக்குப் புதிதாக பிளாக்குகள் விஸ்தரிக்கப்படுவதாகத் தெரிகின்றது. இதில் முக்கியமாக பிளாக் டெவலப்மெண்டுப் பிரதேசங்களில் உள்ள கிராம ஊழியர்கள் எல்லா கிராமங்களுக்கும் போவது கிடையாது. நான்கு மாதத்திற்கு ஒரு முறையாவது அவர்கள் செய்யும் காரியங்களை ரிப்போர்ட்டாக அங்கத் தினர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தால்தான் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

5th July 1957] [Srimathi Jothi Venkatachellum]

அதோடு கிராம சேவகிகள் கிராமங்களில் வேலையில் ஈடுபடும்போது முக்கியமாக நம் அரசாங்கம் செய்யும் நல்ல காரியங்களை அவர்கள் ஓரளவு பிரசாரம் செய்மியவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கிராமக் கைத்தொழில்களில் அநேகமாக புதிய கிராமக் கைத்தொழில்லை எல்லாம் அரசாங்கம் நடத்த முன்வந்திருக்கிறது. அவைகளில் முக்கியமாக மதுவிலக்குத் திட்டத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க மாஜி மரமேரிகளுக்கு முதல் பங்கு கொடுக்கவேண்டும்.

பொது சுகாதாரத்தை ஒட்டிய மட்டில், அரசாங்கம் நிறையப் பணம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே இப்போது 2 மாதங்களாக, அநேக அங்கத்தினர்கள் சொன்னபடி, பளுவும் (flu) நாட்டில், சென்னையிலே மாத்திரமல்ல, எங்கியா, புராவும் பரவியிருக்கிறது. நேற்றையதினம் நம் சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் "Flu is due to the pollution of water" என்று சொன்னார்கள்.

பொல்பூஷன் ஆப் water-ஐப் பொறுத்த வரையில், முக்கியமாக எனக்குக் கூவம் ஆறுதான் நினைவிற்கு வருகிறது. அங்கத்தினர்கள் ஒவ்வொருவரும் அதைத் தாண்டி வராமலில்லை. அதிலிருந்து வரும் தூர்நாற்றம் அவ்வளவு இவ்வளவு என்று சொல்வதற்கில்லை. மறுபடியும் ஒருவித ப்ளூ வரப்போவதாக ஏற்கெனவே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. கூவம் ஆற்றை சுகாதார முறைப்படி சுத்தம் செய்தால்தான் எதிர்பார்க்கிறப் ப்ளூவைத் தடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடி, கிணறுகள் வெட்டுவதற்காக நிறையப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநேக ஜில்லாக்களில் அமைச்சர்களானாலும் சரி, மற்ற கீழ்சபை அங்கத்தினர்களானாலும் சரி, மக்கள் குடிதண்ணீர் இல்லாமல் கஷ்டப்படுவதை இந்தத் தேர்தலின்போது அவர்கள் கவனித்திருக்கலாம். கிராம சேவகர்கள் மூலம் எங்கெங்கே கிணறுகள் தேவையோ அங்கெல்லாம் உடனடியாகக் கிணறுகள் வெட்டிக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்துடன் இந்தக் கிராமங்களில் தாய் சேய் நல விடுதிகளும் ஏற்படுத்த வேண்டும். அநேக மருத்துவ சாலைகள் லட்ச ரூபாய் செலவில் அமைக்க ஏற்பாடாகியிருக்கின்றன. அநேக கிராமங்களில் இந்தத் தாய் சேய் நல விடுதிகள் இல்லாததால், பெண்மணிகள் அரைகுறைப் பிரசவத்திற்காளாகி மரணம் ஏற்படுகிறது. அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலிருந்து இந்த விடுதிகள் எவ்வளவோ மைல்களுக்கப்பால் இருப்பதால், அவர்கள் கட்டை வண்டியிலும், மாட்டி வண்டியிலும் போகவேண்டிய கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, எல்லா இடங்களிலும் இந்தத் தாய் சேய் நல விடுதிகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடி, ஹரிஜனங்களுக்கு அரசாங்கம் எல்லா விதத்திலும் நிறைய வசதிகள் அளித்திருக்கிறது. அதற்கு அரிஜனங்கள் அரசாங்கத்திற்கு நன்றி செலுத்திக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது கிருஷ்ண வர்களாய் மாறிய ஹரிஜனங்களுக்கும் சலுகை கொடுத்திருப்பது கண்டு சந்தோஷம். அவர்களுக்குக் கிராமங்களில் மாடு வாங்கவும், வீடு கட்டுவதற்கும், மனை வாங்குவதற்கும் மானியங்கள் அளித்துவருகிறார்கள். அது அவர்களுக்கு எந்த அளவு அளிக்கிறார்கள், எந்த அளவு குறையாமல் கிடைக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும். மற்றும் நிறையத் திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நம் அரசாங்கம் பொது மக்களின் ஆதரவாலும் அரசாங்கத்தின் திறமையாலும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கூறிய எல்லாத் திட்டங்களும் நன்றாக நடைமுறையில் நடக்குமென்று நம்பி, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். Thank You, Sir.

* SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR : Mr. Chairman, at the outset, I must congratulate the Hon. the Minister for Finance on presenting a Budget without any proposal for new taxes. Even in respect of the two additional taxes that are proposed to be levied, the tax is only too small.

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [5th July 1957]

(The hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan occupied the Chair amidst cheers.)

The speech of the Finance Minister discloses the rapid strides which the State has made during the past five years and also gives us a vivid picture of what is proposed to be done in the coming year.

As regards my district, I am glad it has been fortunate enough to get licence for starting a Paper Mill. Provision has been made for the building of the Headquarters Hospital for which the site has not yet been finally chosen. I request the Hon. the Minister for Health to expedite the matter and take a final decision. There has been dearth of cement.

(Mr. Chairman in the Chair.)

There is dearth of cement in the whole State. It is gratifying to note that a new cement factory has been licensed in Ramanathapuram district. There is fine material in the shape of good quality limestone in Sattankulam, for opening a cement factory. I request the Government to explore the possibilities of permitting a private factory at that place.

Sir, the Manimuthar Project is nearing completion. The buildings which are accommodating the staff and the officers, and also the fine Travellers' Bungalow will be out of use as soon as the Manimuthar Project is over. The Hon. the Minister for Finance was pleased to visit the place some time ago and it was suggested to him that on account of the salubrious climate which that place enjoyed and also on account of that locality being at the foot of the hills, those buildings might be utilised for opening a township. Or, in the alternative, they may be put to any other suitable use. There is now a proposal to open a Polytechnic at that place and voluntary contributions are being collected. Those buildings may be allowed to be utilised for that purpose. On account of the new waterfalls that has been made available to the public within a few furlongs from the present Dam site, it attracts a large number of people from all over the district and outside also. The dam site also attracts a large number of people. There has been a proposal to open a fine park nearby. I request the Hon. the Minister for Public Works not to allow these buildings to be demolished, but to allow a township to grow in that place.

As regards the conveniences for the Members of the Legislature, prior to the recent elections, when Members came over here, to Madras for attending the meetings of the Legislature, the Legislators' Hostel was not fully occupied. There were a large number of vacancies there. But, after the new elections, we find it difficult to get accommodation in the Hostel. All the Members who seek admission there are not able to get it. But, when they seek admission elsewhere in hotels and lodging houses, sometimes they do not get proper accommodation there also. I made a suggestion to the Hon. the Minister for Finance to make additional provision in the built-up portion of the old hostel for the Members of the

5th July 1957] [Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

Legislature. But, on an examination of the question by the Public Works Department, it has been reported that it is not possible to put up any sort of construction in the old hostel. According to them, the building is so old that nothing can be done about it. The result is that the question of finding accommodation for Members remains unsolved. I request that the present portion occupied by the Sales Tax Appellate Tribunal which was occupied formerly by the Members of the Legislature may be made available again to the Members of the Legislature. To some extent, this will solve the problem of finding accommodation for Members of the Legislature. I learn from the newspapers that the office of the Public Service Commission is being shifted to the old Assembly buildings. If that be so, the present building occupied by them may also be made available to Members who desire to stay with their families.

I fully endorse the remarks made by my hon. colleague Mr. Sudarsanam Naidu about the minimum charge that is levied for supply of electricity to agriculturists. The agriculturists are not able to utilise the full, maximum energy allowed during dry seasons owing to dearth of water in the wells. During winter, they find no need to bale out water. The baling machine has to be kept idle in times of dearth and plenty. But the minimum charges are collected during all months in the year compulsorily and the rate of levy is also prohibitive. I request the Hon. Minister in charge of Electricity to examine the matter and find a solution to this difficulty. The agriculturists may be charged whenever they use current and that too only for the current consumed. If necessary, the amount of minimum deposit may be reduced to the minimum required. With these few words, I thank you, Sir, for giving me this opportunity at least at this fag-end of the debate to speak.

* **SRI V. S. BALASUNDARAM:** தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பொதுவாக எல்லா அங்கத்தினர்களும் ஆதரிக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள்கூட குற்றம் குறைகளை அவ்வளவாக எடுத்துக் காட்டவில்லை. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி குறை ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதற்குப் பதிலாக மத்திய அரசாங்க வரியைப்பற்றி அவர் விவரமாக சொற்பொழிவாற்றினார். எந்த வரியைப்பற்றி அவர் சொற்பொழிவு ஆற்றினார் என்றால், பெரிய பணக்காரர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வரியைப் பற்றித்தான். அதாவது சொத்துவரி, அதிகமாகச் சொத்து சேகரித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் மீது அவர்கள் சொத்து வைத்திருப்பதற்காக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வரியையும் ரூ. 26,000-க்கு மேல் செலவு செய்யக்கூடியவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வரியையும் பற்றி அவர் பிரமாதமாக விஸ்தரித்துப் பேசினார். அவர்கள் சொத்து சம்பாதிப்பதற்கு எப்படி முடிந்தது? அரசாங்கம் பாதுகாப்பு கொடுப்பதனால் தான் சொத்தை அதிகரித்துக்கொண்டு இப்பொழுது அதிகம் சொத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி சொத்து வைத்திருப்பவர்கள் மீதும், அதிகம் செலவு செய்கிறவர்கள் மீதும் தான் வரி விதிக்கப்படுகிறது. இப்படிச் செலவு செய்கிறவர்கள் மொத்தம் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்குப்படியே இந்தியா தேசம் பூராவும் 6,000-க்கு குறைவாகவே இருக்கிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தை எடுத்துக் கொண்டால் 100, 200 பேர்களுக்கு மேல் இருக்காது. இம்மாதிரியான பணக்காரர்கள் மீது வரி விதித்து உடனே அதைத் தாக்கிப் பேசுகிறார்கள்.

[Sri V. S. Balasundaram] [5th July 1957]

அடுத்தபடியாக, மின்சார விஸ்தரிப்பு நம் ராஜ்யத்தில் வெகு வேகமாகப் பரவிக்கொண்டு வருகிறது. அதை யாரும் மறுத்துச் சொல்லமுடியாது. கிராமங்களுக்கு மென்மேலும் மின்சாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சென்னையிலும், சென்னையின் சுற்றுப்புறத்திலும் வசிப்பவர்களுக்கும் மின்சார வசதிக்காக 30,000 K.W.-க்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமான் சுதர்சன நாயுடு அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியபடி, இப்பொழுது ஒரு குதிரை ஒட்டத்திற்கு சில இடத்தில் ரூ. 15-ம் சில இடத்தில் ரூ. 40-ம் சில இடத்தில் ரூ. 50-ம் சில இடத்தில் ரூ. 60-ம் மின்சார இலாகா வசூலித்து வருகிறது. அதைப்பற்றி நான் மந்திரியவர்களிடமும், இலாகா அதிகாரிகளிடமும் பேசினேன். அவர்கள் 'A' என்ற கிராமத்திலிருந்து 10 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள B கிராமத்திற்கு மின்சாரம் எடுத்துச்சென்றால் அதிகத் தொகை செலவிடவேண்டியிருக்கிறது" என்று சொல்கிறார்கள். தொகை அதிகமாக செலவழிக்கிறதினால், B-என்னும் அடுத்த கிராமத்திற்குப் போகும்போது 60 ரூபாய் என்று சார்ஜ் விதிக்கிறார்கள். அங்கிருந்து ஒரு பர்ஸாங்கு தூரத்திலுள்ள C-என்னும் கிராமத்திற்கு மின்சாரம் கொண்டுபோகும்போது குறைவாகச் செலவாகிறது. அதனால் C-என்னும் கிராமத்தில் ஒரு குதிரை ஒட்டத்திற்குக் குறைவாக சார்ஜ் செய்கிறார்கள். இப்படிச் கிராமத்திற்குக் கிராமம் வித்தியாசம் இருக்கிறது. நான் அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லுவது, மின்சாரம் அதிகமாகப் பரவிவருகிற இந்த சமயத்தில், ஒரு குதிரை ஒட்டத்திற்கு 50 ரூபாய், 60 ரூபாய் என்றிருப்பதை மாற்றி, சராசரிக் கணக்கெடுத்து, ஒரு குதிரை ஒட்டத்திற்கு 20 ரூபாய் அல்லது 25 ரூபாய் என்று இருந்தால், அது எல்லோருக்கும் திருப்தியையளிக்கும் என்பது.

அடுத்தபடியாக, கிராமங்களுக்கு அதிகமாக டாக்டர்கள் செல்வது இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் அங்குள்ள மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். டாக்டர் தொழிலுக்குச் செல்பவர்கள் இண்டர்மீடியட்டில் இரண்டு வருடம் படித்துவிட்டு, ஐந்து வருடம் M.B.B.S-ல் படித்து விட்டு பின்னால் கிராமத்திற்குப் போவதற்குக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். சம்பளம் அதிகமாகக் கேட்கிறார்கள். அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி கிராமங்களுக்கு அனுப்புவதிலும் பிரயோஜனம் இல்லை. ஆகவே, பழைய L.M.P.-Course-ஐ மறுபடியும் ஆரம்பித்தால் நல்லதாக இருக்கும். S.S.L.C. பாஸ் செய்தவர்களை இதில் சேர்க்கலாம். M.B.B.S.-Course ஐந்து வருடமாக இருப்பதை மூன்று வருடமாகக் குறைத்து, கிராமங்களுக்குத் தகுந்தபடி பயிற்சி கொடுப்பது நல்லது. அவர்களும் கிராமத்திற்குப் போகத் தயாராகியிருப்பார்கள். சற்றுக் குறைந்த சம்பளமும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம். இப்பொழுது டாக்டர்களிலே எல்லோருமே எக்ஸ்பெர்ட்டுகள் என்று சொல்லிவிடமுடியாது. நோயாளிகள் டாக்டர்களில் யார் அதிகம் படித்தவர்கள் என்று யோசிப்பது கிடையாது. நல்ல மருந்து கொடுத்து யார் நோயை சொல்லுதலாக்குகிறார்களோ அவர்களிடம்தான் போகிறார்கள். L.M.P. படித்து மிகவும் சிறந்த டாக்டர்களாக அநேகர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் L.M.P. படிப்பிலும் மூன்று வருஷத்திற்குக் காலத்தைக் குறைத்து கிராமத்தாருக்கு வேண்டிய முறையில் அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து அனுப்பினால், டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்குப் போகாத பிரச்சனை ஒருவாறு தீரும் என்று நம்புகிறேன்.

4-20
p.m.

அடுத்தபடியாக, மதுவிலக்கு விஷயமாக அநேகர் இங்கு பேசினார்கள். இப்போது ஓரளவுக்கு மதுவிலக்கு வெற்றிபெற்றிருக்கிறது. இருந்தாலும்கூட, இன்னும் அதிகமாக இது வெற்றி பெறுவதற்காக பலமான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். செங்கல்பட்டு ஜில்லாவில் பனஞ்சாறு, தென்னஞ்சாறு இறக்கி வெல்லம் காய்ச்சுவதற்கு கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் அவர்கள் அவ்விதம் வெல்லம் காய்ச்சுவது கிடையாது. சாற்றை இறக்கியவுடன் அதிக லாபத்தைக் கருதி, அதை விற்றுவிடுகிறார்கள். வெல்லம் காய்ச்சுவதாகவும்,

5th July 1957] [Sri V. S. Balasundaram]

விறந்தாகவும் மேற்படி கூட்டுறவு சங்கங்களில் கணக்குக் காட்டப்படுகிறது. இவ்விதமாக நடத்தப்படுவதை நிறுத்தவேண்டும். அதற்காக என்ன செய்யவேண்டுமென்றால், இவ்விதம் இறக்கப்படுகிற சாற்றை எல்லாம் ஒன்றாகச் சேகரித்து அதை வெல்லமாகக் காய்ச்ச அரசாங்கமே ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பள்ளிக்கூடங்களில் தேசிய முறையில் பாடங்கள் சொல்லிக்கொடுக்கப்படவில்லையென்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். பழைய கல்வி முறைக்கும், புதிய கல்வி முறைக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆதாரக் கல்வி (Basic Education) சிலபைஸ் (syllabus) பார்த்தால் அது நன்றாக புலப்படும். செகண்டரி கல்வித் திட்டத்திலும் இந்த மாறுதல் இருக்கிறது. நமது தேசியத் தலைவர்கள் பலருடைய சரித்திரங்களைப் பாடத்திலே சேர்த்திருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, தேசிய முறையில் பாடங்கள் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்ததாக, பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டிடங்கள் வேண்டாம், கீத்துக் கொட்டகைகள் போதும் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்தக் கீத்துக் கொட்டகைகளை ஒவ்வொரு வருஷமும் ரிப்பேர் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு வருஷமும் ரிப்பேருக்காகச் செலவழியும் பணத்தைக் கணக்கிட்டால், அதிகத் தொகையாகிவிடும். மேலும், சில சமயங்களில் காற்று அதிகமாக வீசினால் ஆபத்தாகவும் முடிந்துவிடுகிறது. சமீபத்தில் கடம்பத்தூரில் ஒரு எம்.எல்.ஏ.யின் மனைவி டிரீங் சினிமாக் கொட்டகை காற்றினால் விழுந்ததின் காரணமாக இறந்துபோனார்கள். இன்னும் பலருக்குக் காயமும் ஏற்பட்டது. பள்ளிக்கூடங்களில் இந்தமாதிரி சம்பவங்கள் ஏற்படக்கூடாது. கொட்டகை கட்டினாலும், அதை அடிக்கடி பழுது பார்க்கக் கூடுதல் செலவு ஆகும். ஆகவே, பெரிய கட்டிடங்கள் இல்லாவிட்டாலும், சிறிய கட்டிடங்களாவது பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டவேண்டும்.

செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் 'பென்ஷன் ஸ்கீம்' கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இது போதாது. எல்.டி., பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கும் இந்த 'பென்ஷன் ஸ்கீம்'-ஐ விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இத்துடன் என்னுடைய சிறுநரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, at the outset, I wish to join the hon. the Leader of the Opposition and the other distinguished Members of this House in offering you felicitations on your fruitful visit to the Mother of Parliaments, the headquarters of the Commonwealth Parliamentary Association, and to a number of parliamentary institutions on the Continent. Having had the privilege of attending the Commonwealth Parliamentary Association several years ago, I fully realise the advantages and the educative value of attending the sessions conducted by it.

The Commonwealth Parliamentary Association is a unique institution. It is a non-official body in which all Members of the Legislature, irrespective of the parties to which they belong, are represented, and they meet together more for the purpose of promoting goodwill, friendship and mutual understanding than to decide problems of any importance to any particular country. The institution has been growing and I am sure, under your fostering care it will grow in our State also.

[Sri R. Venkataraman]

[5th July 1957]

Talking about the Commonwealth Parliamentary Association, an episode comes to my mind. I attended the Parliamentary Conference in New Zealand and in accordance with the custom that obtains when such conferences take place, we were taken round to visit places of interest in that country. Delegations were split in such a manner that there might be occasions for people to mix together. We went and saw what was called the Glowworms Cave which is considered to be one of the beauty spots not only in New Zealand but in the whole world. The tour had to be undertaken in the night because the glowworms would not oblige by the day. And we were told that the glow worms were sensitive both to light and, what is very important, to noise. We are warned against making the least noise lest the glowworms should shed their light. We obeyed the instructions and went round to see what is even to-day an unforgettable natural beauty. Subsequently, at one of the meetings, Mr. Diefenbaker, who is now elected Prime Minister of Canada and who was then the leader of a small group in the Canadian Parliament, said that he would like to borrow these glowworms and make a present of them to the Speaker of his Parliament. He said that while the Speaker was not able to control Members of Parliament of one country, the glowworms were able to silence the parliamentarians from all over the Commonwealth. On another occasion, when I had to follow, I said, I would like to borrow these glowworms and keep them as a model in our country because the glowworms shed light without any heat and that, I thought, was worth emulating by any Member of the Legislature. But neither Mr. Diefenbaker nor I did get even a piece of the glowworm.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : You can try now.

* THE HON SRI R. VENKATARAMAN : But I have no use for them now, after sitting and listening to the debate in this House, where so much light has been shed on the Budget proposals with so little heat, I would say, no heat at all. I do not think I need regret not having brought the glowworms to Madras.

Sir, my task in replying to the debate has been considerably lightened by the participation of my Hon. Colleagues, the Minister for Health and also the Minister for Agriculture. They have dealt with their respective subjects in a very elaborate and convincing manner. My task has also been made light by the promise which the Finance Minister has made that during the discussion on the Appropriation Bill, he would make a fairly exhaustive report to this House on various matters concerning education. I shall now, therefore, proceed to deal only with other matters not touched by them.

Sir, I have to thank hon. Members of this House, who have participated in this debate, for the various suggestions they have made, for the new ideas they have given, and also for the sympathy and understanding with which they have approached the whole

5th July, 1957]

[Sri R. Venkataraman]

question. May I thank particularly the hon. Member Mr. Mohamed Raza Khan for the very sweet speech he made? You all know that heard melodies are sweet and unheard melodies are sweeter. Mr. Mohamed Raza Khan is reserving his sweeter melodies to a subsequent occasion. I shall not attempt to take the speeches of Members *seriatim*, but shall attempt to analyse and classify them in accordance with the subjects they deal with.

The most severe criticism of the Budget came from the Leader of the Opposition and the Deputy Leader of the Opposition and also from the hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar. They felt that the whole tax system was totally wrong and that the Central taxation was most harmful not only to the present generation but to posterity. The hon. the Leader of the Opposition in his own inimitable way raised this subject from mundane accounting to a principle and said, 'It is a crucifixion of all our ideas and ideals'. Sir, after hearing the speech of the Leader of the Opposition, I felt he had missed his place. During the years I sat in Parliament, I had rarely come across a more trenchant criticism of the Central Budget or the Central administration. I am not going to be persuaded or drawn into a discussion of the Central taxation or of the Central Budget except in so far as it affects our own State resources. The finances of the Centre are in the hands of one of India's ablest Finance Ministers, and I should think that he will deal with this subject when it is raised in his House. So far as the taxation proposals of our State are concerned, I am very happy to see that notwithstanding the discordant note struck by the hon. Member Mr. Raza Khan, there has been not much of criticism, if not great welcome. Hon. Members will appreciate that in raising the rate of sales tax from 1-9/16th per cent to 2 per cent, we are not merely rounding off the vulgar fraction but actually we are trying to gather for the State what most traders are doing for their own benefit. Government have received a number of complaints that even though it is said that the tax is only 1-9/16th per cent, actually in retail transactions the traders are charging 2nP. Therefore, it is only fair that this should go to the State. Then, Sir, the old coinage is fast disappearing and the new coinage is coming into use. We have to make provision for the levy of tax in accordance with the currency that will be in circulation in the next few months. It is only by the secondary effect of the increase in sales tax that we would be getting a sum of Rs. 125 lakhs. I would not put this forward as a major Budget taxation proposal but as one of the consequences of the change necessitated by the change in the currency system. There has not been much of criticism about the levy of tax on agricultural income relating to plantations. There was warm support from the hon. Member Sri Gurunandan Row, and I am sure that he could not have done anything else, when the Kerala Government run by a Party, for which Mr. Row has so much sympathy and affection, has levied a tax at a much higher level. It is only fair that he should

[Sri R. Venkataraman]

[5th July 1957]

say that the tax levied by this Madras Government is proper and supportable. (The Hon. Sri C. Subramaniam : If anything it is inadequate.)

A few points were raised during the discussion regarding sales tax. The hon. the Leader of the Opposition Dr. Lakshmanaswami Mudaliar said that this tax was growing ever since the year 1939 when it was first levied. Yes, Sir, it would. It would grow because there has been a growth in the national income of this country. In the last five years, as a result of the Five-Year Plan, there has been an increase in the *per capita* income of the people. Our consumption pattern also has been changing and more money is spent by all classes of society on foodstuffs which they could not afford in the past.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : What about the increase in the price of rice?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That perhaps brings in higher sales tax revenue, whatever may be the consequence of the increase in price on the cost of living or the wages. So far as sales tax is concerned, it is bound to bring in greater revenue and I am explaining that greater revenue comes out of the general rise in prices throughout the period coupled with the increased earnings and the *per capita* income in our own State during the period.

Then, Sir, there was also criticism based on a certain misapprehension of the difference between deficit Budget and deficit financing. A number of members complained that a deficit Budget would lead to a further rise in price. Whenever they made that proposition, they tried to use the expression 'deficit financing' which was practised by the Madras Government. I wish to clarify the position. The Madras Government or, for that matter, any State Government cannot produce a deficit Budget. It can never do deficit financing. Deficit financing arises out of issue of currency not backed according to the laws of the country. The Government of Madras have absolutely no authority or power to issue any currency. So, the criticism that this increase in sales tax is likely to increase the cost of living is, I am afraid, a criticism erring on the side of exaggeration.

Then, Sir, it was suggested by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami that single-point levy should be introduced as early as possible in respect of all commodities. Without appearing to give any final conclusion of the Government and without anticipating the enquiry which the eminent economist Dr. P. S. Lokanathan is conducting now, I may throw a few stray thoughts on this subject for further consideration not only by the business community but by the people also. A single-point tax on commodities is bound to be heavy; it may not be as low as a multi-point tax and there is likely to be a lot of criticism that the tax is heavy. Secondly, from the point of view of the resources of the State, a single-point tax, if evaded, would cost the State the entire sales tax on that

5th July 1957]

[Sri R. Venkataraman]

transaction. Whereas if it is a multi-point tax, even if there is evasion at one point, it would be made up by collections at other points. These are some of the things which, I am sure, the Special Officer whom we have appointed, will take into consideration. But, at the same time, I am anxious that hon. Members of the Legislature as well as the mercantile community should look into this aspect of the matter while they are presenting the case for a single-point tax.

Then, Sir, the second serious criticism that was levelled by the hon. the Leader of the Opposition, the hon. the Deputy Leader of the Opposition, the hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar and a number of other hon. Members is that which concerns the relationship between the Centre and the Madras State. The distinguished Leader of the Opposition used the expression that the Centre was issuing 'directives' to the States and referred pointedly to the directives said to have been issued by the Centre to the States relating to economy and another by the Centre to the Judiciary. Sir, the hon. the Leader of the Opposition is a skilled architect of the English language and he is also a keen student of the Indian Constitution. I would request him to re-examine, in relation to Articles 256 and 257 of the Constitution, whether the expression 'directive' used by him is appropriate on this occasion. We are all familiar with the authority of the Centre to issue directives only in respect of certain matters which are in furtherance of the things which the Central Government have got to do and for which there may be an impediment or opposition from the States but in other matters I do not think the Central Government can issue directives in the sense of Articles 256 and 257.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Sir, may I point out that the expression was not mine but that it was an expression which found its way to the Press and which I repeated here?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am glad to hear it and I hope the Press will quell that word 'directives' which is totally inappropriate.

Nor is the hon. the Leader of the Opposition quite correct on the facts. At the time when the meeting of the National Development Council took place, the Chief Ministers of all States discussed various proposals for economy and they agreed informally amongst themselves to cut out unnecessary expenditure and to avoid ceremony and pomp. The informal conclusions of the Chief Ministers were circulated by the Ministry of Home Affairs to all the State Governments and the Union Administration by means of letter. It would hardly be correct to characterise a letter containing the agreed conclusions of the Chief Ministers as a directive from the Home Ministry. I have before me a copy of the letter issued and I should say that there has been no attempt on the part of the Centre to impose anything on our State much less to issue a directive. (The Hon. Sri C. Subramaniam : In any event in this case.)

[Sri R. Venkataraman]

[5th July 1957]

Then, there was another subject which was referred to by the hon. the Leader of the Opposition and that was with regard to what he styled as the 'directive' to the Judiciary. I have before me a file relating to the conclusions reached by the Committee of Experts presided over by the Chief Justice Shri S. R. Das of the Supreme Court. In pursuance of the recommendations of that Committee, the Chief Justice issued—I won't say instructions—a letter recommending that certain things might be done for expeditious disposal of cases. It is only repeated in the present circular by the Home Ministry. Therefore, I beg to submit that there has been no attempt on the part of the Centre to issue any directive to the Judiciary, and I am very anxious to disabuse the minds of the public of this matter as we are all keenly interested in maintaining the supremacy of the Judiciary in this country.

Now, Sir, there was a volume of criticism on the proposals of economy. But here I am in a very happy position of just placing in juxtaposition the two speeches of the hon. the Leader of the Opposition and the hon. the Deputy Leader of the Opposition and asking the House to draw their own conclusions. The hon. the Deputy Leader of the Opposition felt that there was extravagance in this State. On the other hand, the hon. the Leader of the Opposition said that the State Government were frugal and compared it to the proverbial 'church mouse'. Having had the privilege of studying both the Central Administration and in a small measure the State Administration, I must give the lie direct to any charge of extravagance in the Madras State. I wonder whether there is any other administration which tries to economise and administer in as frugal a manner as possible, as the Madras Government do. Yet, it may be asked why it is that the State wants to appoint a Special Officer. Sir, the Special Officer will prune the Services and try to make redeployment of the people in accordance with the needs of the times instead of following a set pattern established years ago. That is the main purpose.

DR. V. K. JOHN : May I know why the State is now spending about Rs. 60 crores when it was spending only Rs. 10 to 12 crores in 1946?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, first of all, the premises of the hon. Member are incorrect. In 1946 we had a composite State and it was not possible to say what exactly we were spending on the Madras administration. Secondly, what is the expansion in our activities now? What is the expansion in the developmental works under the Five-Year Plan now? If we compare them with the state of things in 1946, we will know the actual position. It does not require any elaborate argument to show the lot of developmental works and social welfare work being carried out in this State, which has naturally enhanced the cost of administration.

5th July 1957]

[Sri R. Venkataraman]

Then, Sir, the hon. Member Mr. Narayanaswamy Pillai suggested that we might impose a four per cent blanket cut on all our expenditure. I am afraid he took an alarmist view of the deficit that we had. It is not necessary to resort to any such serious proposal. Also, when we are trying to spend more money on developmental works, it is not appropriate to say that all the expenditure should be cut down by four per cent. If any economy has to be effected, it will be effected only in the place where it can be done, and in other places where developmental expenditure has to go at a fast pace, we cannot effect any economy at all. Therefore, the rule of the thumb, as has been suggested by the hon. Member Mr. Narayanaswamy Pillai would not be to the advantage of the State. To cut down developmental expenditure for the sake of balancing the Budget would be as wise as starving the children for the purpose of saving food. That would be the consequence of that step.

Having disposed of some of the major criticisms that have been levelled against the Budget, I shall now deal with a few suggestions which have been made by a number of hon. Members. Sir, I do not know how far my distinguished colleague the Finance Minister would agree, but I would endorse the suggestion made by the hon. the Leader of the Opposition that we should have air-conditioned Chambers for more reasons than one, since we are the only people who appear in these Halls in official robes. A buttoned-up coat is anything but a comfort.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I think I may 4-50
take it that the Treasury Benches will not be cooler to us. p.m.
(Laughter.)

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am sure that the Treasury Benches would be temperate to the Opposition, (Laughter.)

Sir, the hon. Lady Member, Srimathi Clubwala Jadhav suggested that there should be generous grants for the marketing and sale of handloom goods. She even suggested that some of the sales girls might be employed. She drew pointed attention to the sari that she was wearing. As I was sitting here and watching, I thought that the lady Member did more grace to the sari than *vice versa*. (Laughter.)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am sure the compliment will be passed on to her.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : She also wanted that some facilities should be granted for the recreational activities of nurses and a better grant for scouting and girl guiding. I may invite her attention, though she is not here at present, to page 19 of the Finance Minister's Budget speech where she will find reference to the small provision for the amenities of nurses.

[Sri R. Venkataraman]

[5th July 1957]

4-50
P.M

I now come to the stormy question of handlooms. I am glad the hon. Member, Mr. Arunachalam is here. The industry has during the last few years undoubtedly stabilised itself and grown. The Government of Madras as well as the Government of India are doing their utmost to preserve this industry and to make it prosperous. At the same time, the question will have to be faced not by the Government but by the people engaged in the handloom industry itself, if not today, at least on a future occasion. They have to see how best they can improve this industry in the face of possible competition and improved production from other States in the country. In my speech before the State Advisory Committee of co-operative weavers, I made it categorically plain that the Government of Madras would not do anything which would injure the interests of the handloom weavers. But, at the same time, I asked the handloom weavers themselves who had met in conference to address themselves to this question, viz., the possible competition from powerlooms from other States in India and to pay more and more attention to the need for adopting improved methods and technique of production. Sooner or later, we may have to face competition from powerlooms, especially from other parts of India. Then, Sir, we find that the handloom weavers have reached a point beyond which it is not very easy to increase their earnings. If we want to improve their earnings, we should resort to some improved methods of production. I do not want to appear to plead in behalf of powerlooms. I have already explained the situation and the stand of the Government to further the interest of the handloom weavers in the last 15 years or so. I want the handloom weavers to address themselves to this very important problem and to decide it for themselves. I have also said that if the industry is in a mood to experiment, we can see that the powerlooms are given only to co-operative societies and no one else. I fully appreciate the very strong sentiments expressed by the hon. Member Sri Arunachalam, because I know that is the feeling of all the weavers in Madras. But, we cannot blind our eyes to the possible future competition and it is a matter in which they themselves will have to protect their future interests. At the same time, I may point out that out of the Cess Fund, the amount of assistance given to the co-operative societies is everyday increasing. We are giving grant for improved instruments and we are also giving advances for share capital to weavers. We are trying to help the handloom industry in every way. I would, therefore, appeal to the industry to address itself to the pressing problems which they will have to face in future.

A number of suggestions have been made by the hon. Members. I do not like to take the time of the House in referring to all of them in detail. I shall simply glance through them. One of the suggestions is that the Electricity Board should contain a non-official Member in it. The Electricity Board is an executive body which carries on the day-to-day administration. Therefore, a non-

5th July 1957] [Sri R. Venkataraman]

official Member would not be useful there. In fact, we must make a distinction between an executive and an advisory body. While non-officials would be very welcome in an advisory body, it would be very difficult for them to find the necessary time to give intensive thinking in respect of matters in which they have to function as the executive of that particular undertaking. I am reminded by my Colleague the Finance Minister that there is a provision in the Electricity Act for an advisory body and that would be considered in due course.

There was a request for providing drinking water to Courtallam. Provision has already been made to improve the water-supply there and the matter will soon be taken up.

Sir, the hon. Member Sri Gajapathy Nayagar suggested that a State Trading Corporation should be started by us. The suggestion is new and it is noted.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: May I point out that this suggestion has already been put forward in Bombay by a great Financier and that it has drawn the attention of many? I wish to state that only through the starting of such a Corporation can a State get some money and stand on its own legs. Therefore, I request the Government to examine this and see whether a State Trading Corporation could be started.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I did not say 'I reject it'; I only said, 'It is noted'.

Sir, the hon. Member Sri A. Subramanyam pleaded for the provision of facilities for the most backward classes. He himself knows—he also mentioned it during his speech—that there are some legal difficulties in the matter of making reservation for the most backward classes in Services, etc. That matter is under examination by Government and the Government are very sympathetic towards this particular set of people.

Sir, I shall not deal with the use of khadi as may distinguished Colleague Sri M. Bhaktavatsalam has already dealt with it. He has also dealt with the food situation. So, I shall not deal with it also.

Sir, there was criticism that while we gave the actual figures of expenditure in the year, there was nothing to show what had been achieved. I agree that a sort of 'achievement audit' is equally necessary as the financial audit. But, this suggestion is already taken up by the Government, and the State Development Council which meets every quarter reviews the progress made. As the Finance Minister explained in the other House this morning, this work is giving the necessary impetus to the staff engaged in various development projects and they come up to the level expected of them in each quarter.

[Sri R. Venkataraman]

[5th July 1957]

5 p.m.

There were suggestions for establishing a number of industries, sugar factories, cement factories, etc. The Budget speech of the Finance Minister gives a very impressive catalogue of the things that we propose to do. The only criticism I hear is that they are in the stage of proposals. The first step for achieving anything is the proposal that we formulate. We are in that first step now. We cannot launch upon huge projects without examining their economic possibilities. We cannot launch upon a scheme for the manufacture of pig-iron without knowing whether the lignite that we may get could be used for the low shaft furnace and whether we will be justified in starting it. We have sent all these things for examination by the National Metallurgical Laboratory at Jamshedpur and we are awaiting results. Similarly, with regard to bauxite deposits, we have sent samples to the United States and we are awaiting results of test.

There is one other matter which the Leader of the Opposition Dr. Lakshmanaswami Mudaliar has referred to, namely, the Report of the Official Language Commission. He stated that the whole Report should be shelved. I would like to invite the attention of the hon. the Leader of the Opposition to Article 344 of the Constitution whereunder it is imperative on the part of the Government to appoint a Commission at the end of five years and also to appoint a Parliamentary Committee to examine and scrutinize the Report of the Commission. That is being done now.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I only wanted that the Report should be shelved. I have no objection to the appointment of the Parliamentary Committee.

*** THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :** The Parliamentary Committee may—we cannot say what they would do—recommend even the shelving of that Report.

Then, Sir, the hon. Member Sri V. Gurunandan Row referred to the exploitation of magnesite in Salem district. I have more than once told this House that according to the industrial policy resolution, the exploitation of mineral wealth is a subject reserved for the State. The Government of Madras are examining the question whether they can undertake that work. At the same time, the Government cannot give up obvious advantages of entering into any arrangements by which the people of the State will be benefited, merely for the sake of sticking to a principle. The principle that minerals are reserved for State exploitation is not an unalterable one. On the other hand, it is in the nature of a guide and what is paramount is not the question of exploitation of minerals by the State or by private individuals but what is most beneficial to the people of this State. We understand that Messrs. Burn and Co. are willing to establish a very big plant to exploit magnesite ores in Salem and if the relative advantages of exploitation by

5th July 1957] SMT [(Sri R. Venkataraman)]

individuals, are greater than that by the State, nothing can be gained by the State itself exploiting it. I have made it sufficiently clear that while we are enjoined to general reservation of minerals for our exploitation, we shall not be obliged to do so merely for the sake of some principle. At the same time, I may inform the House that the matter is under close scrutiny and we have not reached any conclusions in respect of it.

Suggestions were made with regard to avoiding evasion of sales tax on sugar. The matter has been already taken up by the Government and while we all regret the loss of revenue and the large-scale evasion, we are still at a loss to plug the hole. The neighbouring State of Pondicherry seems to give a fillip to this kind of transaction.

The hon. Member Sri Palaniswamy Gounder spoke about utilization of Parambikulam waters. I understand from the Minister for Works that the matter is under the consideration of the Government and that all the details which he gave yesterday during his speech are correct, that the various dam sites have been looked into, and that without going into the Kerala border, it is possible to have a dam within the borders of our own State. Therefore, the matter is under the examination of the Government.

I shall not deal with the other matters except to say how grateful I am for the suggestions which have been made. I shall not end this speech without striking a more hopeful note than what my esteemed friend Sri K. Balasubramanya Ayyar did yesterday. After dealing with the finances required for the plan, Mr. Balasubramanya Ayyar gave us an impression as if the whole Plan would fail and put us in a very despondent mood. May I say that the phase which we are passing through is a temporary one, that the financial difficulties are purely of a temporary character as the Hon. the Prime Minister of India himself stated to-day and that we are looking forward to completing and carrying out the Plan in full? It is the habit of mind, I may say, of the elder generation to always look backwards into what is past. Sometimes they look to the setting sun and regret the day that is lost. May I ask all of you to turn your heads to the East and look at the effulgent rising sun, hoping that the golden age is in the future and not in the past? Sir, the success of the Second Five-Year Plan will put our people in a far better position than that in which they find themselves to-day. (Applause.)

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 22nd July 1957.

The House then adjourned.